



Πατριάρχης
Αγίου
Πατριάρχης
Επισκόπου Αθηνών



ΟΡΟΦΟΣ ΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ



ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣΟΣ





ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΕΡΗΝ ΣΑΝΤΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32, ΤΘ 8122, 100 10 Αθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 49
ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2004

Έκδίδεται προνοία
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Έποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Πειραιᾶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:

Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμή τεύχους 0.6 €
Διά τό ἐξωτερικό 1€

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ



ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ
ΟΙ ΜΕΓΙΣΤΟΙ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ
ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ



29 ΜΑΪΟΥ 1453:
ΕΛΛΑΣ Η ΠΟΛΙΣ

62



Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ
ΤΟΥ ΧΞΣ - 666

68



ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
ΠΡΟΣ ΜΗΜΗΣΙΝ

72



ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

75



ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

79



ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΟΙ ΜΕΓΙΣΤΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ

Α ταπεινά, ἀσημα καί καταφρονημένα παράλια τῆς Γαλιλαίας, ὅπου σάν στολίδια τους εἶχαν μόνον τὴν φυσική τους δύμορφιά καί τὴν ἀπλότητα τῶν πτωχῶν ἐργαζομένων φαράδων, ἐδιάλεξε ὁ Κύριος μας γιά νά ἐπιτελέσῃ τό μέγα μυστήριο τῆς ἀποστολικῆς κλήσεως.

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καί σάν ἀνθρωπος ἐπί τῆς γῆς δέν ἔπαψε νά εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καί ὁ Δημιουργός πάσης τῆς κτίσεως. Καί ὅμως, γιά νά ξεκινήσῃ τό σωτηριώδες ἔργο του, τά πόδια του δέν κατευθύνθηκαν σέ πόλεις μεγαλειώδεις καί ἐνδόξους, ὅπου ἔρρεε ὁ χρυσός καί ὁ ἄργυρος, ἡ κοσμική σοφία καί ἡ λαμπρότης, ὅπως ἀρμόζει σέ ἐπιγείους ἄρχοντας. Ἡταν καί εἶναι ὁ Θεός τῆς δικαιοσύνης, τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἀληθείας, γι' αὐτό ἐδιάλεξε σάν ἀφετηρία τῆς πνευματικῆς Του δράσεως ἔναν τόπο περιφρονημένο ἀπό τούς πολλούς, πλημμυρισμένο ὅμως ἀπό μέγα ἡθικό κάλλος καί φυσική δύμορφιά.

Ἐκεῖ στήν μαγευτική Θάλασσα τῆς Τιβεριάδος, τό σαγηνευτικό κάλεσμα τῆς ὁλόγλυκιας φωνῆς Του δέν ἀπευθύνθηκε σέ ἔξεχοντες ἀνδρες τῆς ἐποχῆς, σέ βασιλεῖς καί στρατηγούς, σέ σοφούς καί πλουσίους, πού μέ τίς ὑψηλές τους καταρτίσεις θά μπορού-

σαν ν' ἀνταποκριθοῦν στό ἀποστολικό ἀξίωμα. Ἀλλά σάν τό δροσερό θαλασσινό ἀεράκι ἔχαϊδεψε τά ὕτα καί ἐστάλαξε μέλι στίς ψυχές τῶν ἀπλοϊκῶν, πτωχῶν καί ἀγραμμάτων ἀλιέων της.

Καί θά ἀποροῦσαν πολλοί γιά τὴν ἐκλογή τοῦ Χριστοῦ!

Ἄλιεῖς, λοιπόν, οἱ πρῶτοι συνεργάτες του; Μά ὁ Χριστός μας ἐδῶ στή γῇ σάν ἀλιεύς δέν ἥλθε;

Θά ἀπαντούσαμε. Αὐτός δέν ἥταν ὁ σκοπός Του καί τό ἔργο Του, νά ἀλιεύῃ ψυχές στή Βασιλεία Του;

Τό ταπεινό λοιπόν αὐτό ἐπάγγελμα τῶν μαθητῶν Του τό μετέτρεψε ὁ Ἰησοῦς, μέ ἐνα καί μόνο λόγο Του, σέ ἔργο τῆς Χάριτος καί τῆς πνευματικῆς ἀναδημιουργίας.

Αὐτοί θά ἥταν οἱ διάδοχοι τοῦ δικοῦ Του ἀλιευτικοῦ ἔργου, πού δέν θά σταματοῦσε, οὔτε θά σταματήσῃ, ἔως τῆς παγκοσμίου ἔξαπλώσεως τῆς Βασιλείας Του ἐπί τῆς γῆς.

Οἱ μελίδρυτοι λόγοι Του, πού δέν ἥταν λόγοι ἀνθρώπινοι, ἀλλά Θεϊκοί: «Δεῦτε ὀπίσω μου καί ποιήσω ἡμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων»¹ ἥταν ἀρκετοί γιά νά προκαλέσουν σεισμό στίς ώραίες ἐκείνες ἀγνές ψυχές καί νά ἀποδεχθοῦν «ΕΥΘΕΩΣ» τὴν κλῆσι τους.

1. Ματθ. δ', 19.



«Καὶ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα αὐτῶν ἥκολούθησαν Αὐτῷ.»

Δέν ἔδωσαν οὕτε τόν ἐλάχιστο χρόνο στόν ἔαυτό τους γιά νά λάβουν τήν ἀπόφασίν τους. Ἀμέσως τόν ἀκολούθησαν. Ἡ ἀναβολή καί ὁ δισταγμός ἐγκυμονοῦν πάντα κινδύνους μέσα στόν πνευματικό ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ θέλει ἀμεση ἀνταπόκρισιν γιά νά ἀποβῇ θετικό καί καρποφόρο, ἐκ μέρους τῶν καλεσμένων. Καὶ ἀφησαν, μᾶς λέγει τό Ιερό Εὐαγγέλιο, τά δίκτυα.... καί ἀφησαν τά πλοια τους.... καί ἀφησαν τόν πατέρα τους. Σαφής προϋπόθεσις, γιά νά ἀκολουθήσῃ κανείς ὀλοκληρωτικά τόν Χριστό, εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις. Ἡ ἐγκατάλειψις πρῶτον καί κύριον τοῦ ἰδίου τοῦ ἔαυτοῦ μας, ἡ αὐταπάρνησις συγκεκριμένα, καί δεύτερον ἡ ἐγκατάλειψις ὅλων τῶν ἐγκοσμίων, προσώπων καί πραγμάτων καί καταστάσεων. Καί οἱ πρῶτοι καλεσμένοι τοῦ Χριστοῦ τό ἔπραξαν αὐτό ἀδίστακτα καί πρόθυμα.

Ἄφησαν τά δίκτυα καί τά πλοια τους, γονεῖς, συγγενεῖς, φίλους, οἰκίες, καί ὁ Πέτρος σύζυγο ἀκόμη καί τέκνα. Ἐπίσης ἀδιαφόρησαν γιά τήν διαμονή τους καί τήν προσωπική τους φροντίδα, ὅταν ἀκολούθησαν ἀμέσως τόν Χριστό.

Αὐτές ἦταν οἱ πρῶτες ἀρετές, που ὁ καρδιογνώστης Κύριος ἐκτίμησε σ' αὐτούς τούς ἀπλοϊκούς ἄνδρες τῆς Γαλιλαίας καί ἔρριξε ἐκεῖ τά δίκτυα Του. Δέν ἀργησε δέ νά συμπληρώσῃ τήν δωδεκάριθμο φάλαγγα τῶν μαθητῶν Του, ὅπως ἦταν κανονισμένο στό Θεϊκό σχέδιο τῆς σωτηρίας, καί τῶν ὁποίων τά ὄνόματα εἶναι: Ἄνδρεας ὁ πρωτόκλητος

καί ἀδελφός του Σίμων, ὁ μετονομασθείς ἀπό τόν Χριστό, Πέτρος, Ἰάκωβος καί Ἰωάννης οἱ υἱοί τοῦ Ζεβεδαίου, Φίλιππος, Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς, Ματθαῖος ὁ εὐαγγελιστής, Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ἀλφαίου, Ιούδας ὁ Λεββαῖος ἡ Θαδδαῖος, Σίμων ὁ Κανανίτης καί Ζηλωτῆς καί Ιούδας ὁ Ἰσκαριώτης, τοῦ ὁποίου τήν θέσιν ἔλαβε ἀργότερα ὁ Ματθίας.

Μεταξύ δέ τῶν δώδεκα περιλαμβάνεται τιμητικά καί ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, παρ' ὅτι δέν ἦταν στήν συντροφιά τους τά χρόνια τοῦ Χριστοῦ.

Στήν Παλαιά Διαθήκη ὑπάρχουν πολλά χωρία πού προεικονίζουν τόν δωδεκάριθμο ἀποστολικό χορό, ὅπως οἱ 12 Πατριάρχες οἱ υἱοί Ἰακώβ, οἱ 12 ἄρχοντες των Ἐβραίων καί πολλά ἄλλα. Αὐτή ἡ μικρή χούφτα τῶν διγραμμάτων μαθητῶν, που ἐβάδισαν ἐπί τά ἵχνη τοῦ Ἰησοῦ, φαινόταν ἀδύνατον, γιά τόν ὀνθρώπινο νοῦ νά ἐξελιχθῇ σέ μία πανίσχυρη καί ἀκατάβλητη ιεραποστολική δύναμιν πάσης τῆς οἰκουμένης καί μέ τό δυναμικό-θεόθεν ἐκπεμπόμενο- κήρυγμα της νά κατορθώσῃ σέ σύντομο χρονικό διάστημα νά προκαλέσῃ συγκλονισμό σέ εἰδωλολατρικές τάξεις ἀνθρώπων. Νά ξεριζώσῃ πρωτόγονα ἥθη καί ζητικά καί προγονικούς τρόπους σκέψεων καί ζωῆς καί νά ἐξαπλώσῃ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ παγκοσμίως.

Κανείς δέν θά μποροῦσε νά πιστέψει ὅτι οἱ 12 ἀλιεῖς τῆς πτωχῆς Γαλιλαίας θά γίνονταν οἱ σπορεῖς τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου σέ χιλιάδες ἀνθρώπινες καρδιές, πρώην ὑπόδουλες στήν σκληρότητα καί στήν ὡμότητα τῆς στιγνῆς λογικῆς καί τήν πλάνη τῆς πολυθεῖας.

Δικαιίως ἡ ἐκκλησιαστική ὑμνολογία τούς ἐγκωμιάζει ως θείους τῆς οἰκουμένης φωστήρας, κήρυκας τῆς πίστεως, Θεολόγους σάλπιγγας, δογμάτων ἐκφάντορας, τῆς Εκκλησίας στύλους καί καθαιρέτας τῆς πλάνης. Όμως αὐτό τό μέγα θαῦμα τῆς ἀναγεννήσεώς των δέν πραγματοποιήθηκε ἀπό ὀνθρώπινες δυνάμεις, ἀλλά ἀπό τό ἴδιο τό Ἀγιον Πνεῦμα, κατά τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, καθώς καί ὁ Κύριός μας τούς εἶπε στήν τελευταία Του ἐμφάνισιν πρό τῆς ἐνδόξου ὀναλήψεως Του: «Εἶπε δέ πρός αὐτούς.... ὀλλά λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καί ἔσεσθε μοι μάρτυρες ἐν τε Ιερουσαλήμ καί ἐν πάσῃ τῇ Ιου-

δαία καί Σαμαρεία καί ἔως ἐσχάτου τῆς γῆς.»²

”Ἐτσι λοιπόν: «τῷ γάρ πυρί τοῦ Θείου ἐκλάμψαντος Πνεύματος, τήν ἀχλύν τῆς πλάνης, κατέφλεξαν ἅπασαν....»

Οἱ Χριστοκεντρικές κατακτήσεις τῶν ἔθνων ἀπό τούς ἐκλελεγμένους 12 μαθητάς τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιήθηκαν μόνον διά τοῦ σαλπίσματος τοῦ Ἅγιου κηρύγματός των, δίχως ὅπλα καί ἄλλες βίαιες ἐνέργειες· καὶ αὐτός ἦταν ὁ τρόπος ὁ ὑποδειχθείς ἀπό τὸν Ἰδιο τὸν Κύριο, γιά νά ἐλκύονται ψυχές στὴν Βασιλεία Του.

Οὐδέποτε ὁ δίκαιος Θεός ἐστέρησε ἀπό τό πλᾶσμα Του τήν ἐλευθερία καί τό δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς του, ἀλλά πάντα μέ πολὺ στοργικούς καί πατρικούς τρόπους καί παιδαγωγικά μέσα προσπαθεῖ νά ἐλκύσῃ τὸν ἄνθρωπο στήν ὅδό τῆς σωτηρίας. Οἱ ἄγιοι Ἀπόστολοι, οἱ ὅποιοι ἀξιώθηκαν νά γίνουν οἰκονόμοι τῆς Θείας Του Χάριτος, ὅχι μόνον δέν ἐβίασαν τίς κατηχούμενες ψυχές, ἀλλά ὑπέστησαν οἱ ἴδιοι πάμπολλα καί ποικίλα μαρτύρια, διωγμούς, κακουχίες καί θλίψεις, γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Θά ἦταν παράλειψις, ἐάν δέν ἀναφέραμε τούς λόγους τοῦ Ἀπόστολου Παύλου στήν Β' πρός Κορινθίους ἐπιστολή του, στήν ὅποια καυχᾶται γιά τίς κακουχίες του καί τούς διωγμούς πού ὑπέστη, γιά τό ὑπέρτατο καί γλυκύτατο ὅνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «....τρίς ἐρραβδίσθην, ἀπαξ ἐλιθάσθην, τρίς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίκηκα· ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἔθνων, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν φευδαδέλφοις· ἐν κόπῳ καί μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καί δίψῃ, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν φύχει καί γυμνότητι· χωρίς τῶν παρεκτός ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ' ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν....»³

Καί ὅμως μέσα ἀπό τούς φοβερούς διωγμούς, τίς φυλακίσεις, τίς ἐξορίες καί τούς

μαρτυρικούς θανάτους, τά ὅποια πραγματοποιήθηκαν ἀπό ἓνα πλῆθος εἰδωλολατρῶν Αὐτοκρατόρων, πολεμίων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ξεπρόβαλλε ἀνθοφόρα ἡ νεόδμητη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς Νύμφη κεκοσμημένη καί λελαμπρυσμένη. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀπό τήν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καί μετά δέν ἐπαφαν οὔτε στιγμή νά κτίζουν μέ ἀνθρώπινες ψυχές τήν καινή Ἐκκλησία, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι μέ τήν μαρτυρική καί πολυτάραχη ζωή τους ἔγιναν οἱ θεμέλιοι λίθοι της, ὅπως ὁ Κύριός μας εἶχε προφητεύση: «.... ἐπί ταύτη τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν

ἐκκλησίαν καί πύλαι ἄδου ού κατισχύσουσιν αὐτῆς.»⁴ Καί πράγματι ἡ δύμολογία πίστεως τοῦ Πέτρου, ἀλλά καί τῶν 12 μαζί, ἦταν ἡ πέτρα ἐπάνω στήν ὅποια οἰκοδομήθηκε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἔγινε τόσο ἰσχυρή καί ἀκαταμάχητη, ὥστε ὅχι μόνον οἱ βιασμοί καί οἱ διωγμοί, οἱ ἔξ ἀνθρώπων, δέν ἐμπόρεσαν καί δέν θά μπορέσουν νά τήν κατανικήσουν, ἀλλά καί αὐτή ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ θά φανη ἀνίσχυρη ἐνώπιον της, ὥστε λαμπροφόρα, ἐνδοξή καί θριαμβεύουσα νά ὑπερισχύη καί νά ζήση αἰώνιως.

Πολύ περιορισμένα τά λόγια, γιά νά ἐξιστορήσουμε καί νά ἐξυμνήσουμε τό ὑπέρογκο καί ἀξιοθάμαστο ἔργο τῶν Ἅγιων Ἀπόστολων.

Πρός τιμήν τους καί πρός ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν μας, ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει καθορίσει νηστεία (κεκανονισμένην ὑπό τῶν ἴδιων τῶν Ἀπόστολων, διά τήν ἑορτήν τοῦ ἄγιου Πνεύματος), τήν ὅποιαν ὅλοι οἱ εὐλαβεῖς Χριστιανοί τηροῦν ἐτησίως μέ μετάνοια, ἔξομολόγησι καί Θεία Κοινωνία, εἰς ἔνδειξιν σεβασμού καί ἀσπασμοῦ τῶν κόπων καί τῶν μαρτυρίων πού ὑπέστησαν γιά τήν διάδοσι τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης.

«Ἀπόστολοι Ἅγιοι,
πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ,
ἵνα πταισμάτων ἀφεσιν παράσχῃ
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.»

Βασιλική Σπαγάκου

2. Πράξ. α', 8.

3. Β' Κορ. ια', 25-28.

4. Ματθ. ις', 18.

29 ΜΑΪΟΥ 1453



ΕΑΛΩ Η ΠΟΛΙΣ

Η 29 Μαΐου 1453 είναι μία χρονολογία - σταθμός της νεοελληνικής ιστορίας. Μέ την ἄλωση της Κωνσταντινούπολης ἀπό τούς Ὁθωμανούς Τούρκους κλείνει τόν κύκλο τῆς χιλιόχρονης ζωῆς της ἡ ἔνδοξη Βυζαντινή Αὐτοκρατορία καί ἀρχίζει γιά τόν Ἐλληνισμό μία μακρά περίοδος σκλαβιᾶς, ἔξευτελισμῶν καί φρικτῶν μαρτυρίων, ἀλλά καί παρήγορης, ἀκλόνητης πίστης στήν Ἐθνική Παλιγγενεσία, ἡ αἰματοβαμμένη Τουρκοκρατία.

Η ἄλωση τῆς Πόλης δέν προέκυψε ώς ἔνα ἀπρόβλεπτο - τραγικό γιά τούς Ὁρθοδόξους - συμβάν, ἀφοῦ ἀπό τόν 11ο αἰώνα εἶχε ἀρχίσει ἡ βαθμιαία ἔξασθενηση τῆς Αὐτοκρατορίας, πού ὁδήγησε στήν κατάπτωση καί τή συρρίκνωσή της. Ἡ ἄλλοτε κοσμοκράτειρα, σκιά τώρα τοῦ παλαιοῦ ἐαυτοῦ τῆς, δέν ἦταν παρά μία πόλη - κράτος, πού περιελάμβανε στά δριά τῆς τήν Κωνσταντινούπολη μέ κάποια μικρά φρούρια γύρω ἀπό αὐτήν καί μία μικρή πόλη στήν Προποντίδα, τή Σηλυβρία. Ἡ δύναμη, ἡ δόξα καί ὁ πλοῦτος ἦταν πλέον παρελθόν. Παρ' ὅλα αὐτά τήν τελευταία περίοδο τῆς ζωῆς της, τήν ἐποχή τῆς παρακμῆς, παρατηρήθηκε στά γράμματα καί στίς τέχνες μία μεγάλη ἀναλαμπή, μιά ἔντονη πνευματική δραστηριότητα, μία ὑπέροχη ἀναγέννηση ἐνός λαμπροῦ πολιτισμοῦ, ἀφοῦ ἥδη εἶχε σχηματισθεῖ ὁ Νέος Ἐλληνισμός.

Κ τίς 6 Ιανουαρίου 1449 ἔγινε στό Μυστρά ἡ στέψη τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου καί στίς 12 Μαρτίου ἡ Βασιλεύουσα ὑποδεχόταν, σέ ἔνα παραλήρημα ἐνθου-

σιασμοῦ, τόν καινούριο αὐτοκράτορα. Ὁ ἐρχομός του ἦταν μεγάλη ἐλπίδα γιά τό λαό, πού ὀνειρεύοταν τήν ἀναγέννηση τῆς ρημαγμένης αὐτοκρατορίας. Ὁ Κωνσταντίνος διέθετε ἀξιόλογες διοικητικές καί στρατιωτικές ἴκανότητες καί διακρινόταν γιά τήν ὀνδρεία του, τό θάρρος καί τή σύνεσή του. «εἶχε ψυχήν ὑψηλόφρονα καί εύσεβη». Ἠταν «ὁ ἐνσαρκωτής τῆς νέας ἐλληνικῆς πνοῆς, ὁ πρωτος βασιλιάς τῶν Νεοελλήνων», ὁ «Ἐλλεν Κωνσταντίνον», ὅπως χαρακτηριστικά ὀναφέρει τό ποντιακό δημοτικό τραγούδι. Γνώριζε ὅτι τό χρέος πού ἀναλάμβανε ἦταν βαρύ καί ὅτι θά τό πλήρωνε μέ αἰματηρές θυσίες· εἶχε ἐπίγνωση τῶν εὐθυνῶν πού βάραιναν στούς ὅμους του, τῆς ιστορικῆς του ἀποστολῆς. Ἡξερε ὅτι ἦταν πολύ δύσκολο νά σώσει τήν αὐτοκρατορία, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νά τῆς δώσει τήν παλιά της αἴγλη καί δύναμη, ἀλλά τήν ἵδια στιγμή ἥξερε πώς θά ἀγωνιζόταν γι' αὐτό μέ δλες του τίς δυνάμεις, ὅπως καί τό ἔκανε στά μαῦρα χρόνια πού ἀκολούθησαν.

Ο νεαρός φιλόδοξος σουλτάνος Μωάμεθ, πού εἶχε βάλει σκοπό τῆς ζωῆς του νά κυριεύσει τήν Κωνσταντινούπολη, «τό κέντρο τῆς γήινης σφαιραρας», ἀρχισε νά σφίγγει σιγά σιγά τό θανάσιμο κλοιό γύρω ἀπό τή Βασιλεύουσα. Συγκέντρωσε μεθοδικά ὁπλισμό καί στρατεύματα, καί σέ πολύ σύντομο χρονικό διάστημα κατασκεύασε στήν εύρωπαϊκή ἀκτή τοῦ Βοσπόρου ἔνα τεράστιο φρούριο, τό Ρούμελη Χισάρ, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τόν ἔλεγχο τῆς περιοχῆς καί ἐμποδίζοντας τήν ἀποστολή βοήθειας πρός τήν Πόλη.

Tό πρώτο μέλημα τοῦ Κωνσταντίνου ἦταν νά δργανώσει τήν ἄμυνα. Τά τείχη, ἀπόρθητα κάποτε, πού πάνω τους θραύσανταν γιά χίλια χρόνια τά ἀλλεπάλληλα κύματα τῶν ἐπίδοξων κατακτητῶν, κατεστραμμένα τώρα σέ πολλά σημεῖα, ἐπισκευάστηκαν βιαστικά καί ἔγινε βαθιά ἐκσκαφή τῆς τάφρου. Ἀρχισαν νά συγκεντρώνονται τρόφιμα καί παράλληλα ὁ Κωνσταντῖνος ἔστειλε πρεσβεῖες στούς χριστιανούς ἡγεμόνες τῆς Δύσης εὐελπιστώντας στήν ἀποστολή βοήθειας, χωρίς ὅμως ούσιαστική ἀνταπόκριση. Στίς 26 Ιανουαρίου 1453 ἔφτασε στήν Κωνσταντινούπολη μέ δική του θέληση ὁ Γενοβέζος Ἰωάννης Ἰουστινιάνης ἀπό τή Χίο - ἐμπειρος καί γενναῖος πολεμιστής - μόνο «ἐπειδή τό ἀπαιτοῦσε ἡ ἀνάγκη τῆς Πόλης, τό ὅφελος τῆς Χριστιανοσύνης καί ἡ τιμὴ τοῦ κόσμου». Υπῆρξε πολύτιμος συνεργάτης τοῦ Κωνσταντίνου, δργανωτής τῆς ἄμυνας, καί πολέμησε δίπλα του μέ ἀπαράμιλλο θάρρος, ὁδηγώντας τούς πολιορκημένους σέ ἀξιοθαύμαστες νίκες - ξεπλύνοντας τήν ντροπή, μαζί μέ τούς Βενετούς καί τούς Γενοβέζους μαχητές, ἀπό τήν ἀδιαφορία τῆς Δύσης.

Cτίς 6 Ἀπριλίου ἔγινε ἡ ἐπίσημη ἔναρξη τῆς πολιορκίας καί ἀπό τίς 12 Ἀπριλίου ἀρχισαν οἱ κανονιοβολισμοί, οἱ ὅποιοι συνεχίστηκαν μέ ἀμείωτη ἔνταση καθ' ὅλη τή διάρκειά της καί προκάλεσαν μεγάλα ρήγματα στά τείχη, συμβάλλοντας ἀποφασιστικά στήν πτώση τῆς Πόλης. Ἀπέναντι στήν ἀνορίθμητη στρατιά τοῦ ἐχθροῦ - 150.000 ἄριστα δργανωμένοι καί ἔξοπλισμένοι ἀνδρες, ἀλλά καί πλήθη ἀτάκτων (ἀνάμεσά τους, δυστυχῶς, καί 30.000 χριστιανοί) - ὁ αὐτοκράτορας εἶχε νά ἀντιτάξει μόνο 8.000 μαχητές (5.000 Ἐλληνες καί 3.000 ξένους), δρκισμένους νά ὑπεραμυνθοῦν τῆς προσφιλοῦς πόλης τους. Ὁ ἔδιος μέ τήν ἀκολουθία του στρατοπέδευσε στό πιό εὐπρόσβλητο σημεῖο τῶν τειχῶν, στήν Πύλη τοῦ Ἅγιου Ρωμανοῦ, ἐνώ ἀπέναντι του εἶχε καταλύσει ὁ

Μωάμεθ μέ τήν προσωπική του φρουρά, τό ἐπίλεκτο σῶμα τῶν 12.000 ἀρνησίθρησκων γενιτσάρων.

Cτίς 20 Ἀπριλίου ἡ ἐπική σύγκρουση ἀνάμεσα στά 145 πλοῖα τοῦ ὁθωμανικοῦ στόλου καί σέ 4 χριστιανικά, πού ἔφερναν προμήθειες στή χειμαζόμενη πρωτεύουσα, κατέληξε σέ θριαμβευτική νίκη τῶν χριστιανικῶν πλοίων καί τόνωσε σημαντικά τό ἡθικό τῶν πολιορκημένων. Μετά ἀπό δύο ἡμέρες ὅμως, τά χαράματα τῆς 22ας Ἀπριλίου, κατάπληκτοι οἱ πολιορκημένοι ἀντίκρυσαν 70 πλοῖα τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου νά ἔχουν καθελκυστεῖ στόν Κεράτιο κόλπο - ἀφοῦ μεταφέρθηκαν διά ξηρᾶς παρακάμπτοντας τή συνοικία τοῦ Γαλατά - ἔξουδετερώνοντας ἔτσι τό ἐμπόδιο της ἀλυσίδας, μέ τήν ὅποια ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε ἀσφαλίσει τόν Κεράτιο. Τό ἡθικό τῶν πολιορκημένων ὑπέστη βαρύ πλῆγμα, ἀφοῦ τώρα ἐπρεπε νά τοποθετηθοῦν ἀνδρες στό τείχος τοῦ Κεράτιου καί ἔτσι ἀδυνάτιζε ἡ ἄμυνα στά ἄλλα σημεῖα.

Oἱ ἄμυνόμενοι δέν μποροῦσαν νά βροῦν οὕτε μία στιγμή ἀνάπαυσης, ἀφοῦ ἐπρεπε νά ἐργάζονται νυχθημερόν, γιά νά ἐπισκευάσουν τίς καθημερινές φθορές τῶν τειχῶν πού προκαλοῦνταν ἀπό τόν ἀνελέητο βοιμβαρδισμό. Ἡ συνδρομή τῶν κατοίκων σέ αὐτές τίς ἐπίπονες προσπάθειες ἦταν πολύτιμη. Πάνω στά γκρεμισμένα τείχη, τά τρισάθλια, οἱ ἐλάχιστοι πολεμιστές, ἀνώνυμοι καί ἐπώνυμοι, Ἐλληνες καί ξένοι, ἔδιναν ἀκατάπαυστα τόν ὕστατο ἀγώνα τῆς τιμῆς καί τοῦ χρέους. Καί ὁ λαός τῆς Βασιλεύουσας, μέ ἀξιοθαύμαστη καρτερικότητα καί ἡρωικό φρόνημα, ἔδινε τήν ὑπέρτατη μάχη καταθέτοντας τή σπαραγμένη ψυχή του στόν ἄνισο ἀγῶνα. Ὁ Κωνσταντῖνος στάθηκε ὁ ἀδάμαστος καθοδηγητής τους πού τούς ἐνέπνεε μέ τά λόγια του καί τό παράδειγμά του. Ἀγρυπνος, ἀκαταπόνητος, ἀτρόμητος, ὑπῆρξε ἡ ψυχή τῆς ἄμυνας καί ἀγωνίστηκε μέ σθένος καί πάθος δίπλα στούς στρατιώτες του γιά τή σωτηρία καί τήν τιμή τῆς πόλης του.



Όλες οι μανιασμένες ἔφοδοι τῶν Τούρκων κατά τή διάρκεια τῆς πολιορκίας ἀποκρούστηκαν μὲ ἄγρια ἀποφασιστικότητα καὶ ἀτσάλινη δρμή ἀπό τούς ἐλάχιστους, τούς ἔξαντλημένους ὑπερασπιστές τῆς Πόλης. Ἐπανειλημμένες ἀπόπειρες τῶν ἔχθρῶν τίς τελευταῖς ἡμέρες τοῦ Μαΐου νά διεισδύσουν μέ υπουργό τρόπο στήν Πόλη, σκάβοντας ὑπόνομους κάτω ἀπό τά τείχη, ἔξουδετερώθηκαν μέ τούς ἀνθυπονόμους τῶν ἀμυνομένων, οἱ δοποῖοι καθιδηγοῦνταν ἀπό τόν ἵκανό καὶ ἔμπειρο Γερμανό μηχανικό Ἰωάννη Γκράντ.

C τίς 21 Μαΐου ὁ Μωάμεθ ζήτησε μέ ἀπεσταλμένους του ἀπό τόν Κωνσταντίνο τήν παράδοση τῆς «πιό ἔνδοξης πόλης τοῦ κόσμου», μέ ἀντάλλαγμα τήν περιουσία τοῦ Ἰδιου καὶ τῶν ἀρχόντων του, καὶ τήν προστασία τοῦ λαοῦ. Ἡ περήφανη ἀπάντηση τοῦ αὐτοκράτορα ἦταν «ἡ ἀρμόζουσα στό ἥθιος του», ἀντάξια τῶν ἔνδοξων προγόνων του, καὶ «διαπνεόταν ἀπό ὑψηλό πνεῦμα ἀξιοπρέπειας καὶ ἀποφασιστικότητας»: «Τό δέ τήν πόλιν σοι δοῦναι οὕτ’ ἐμόν ἐστιν οὕτ’ ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γάρ γνώμη πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν».

C τίς 28 Μαΐου ὁ Μωάμεθ, προετοιμάζοντας τούς ἀξιωματούχους του γιά τή μεγάλη ἔφοδο, τούς ὑπόσχεται ἀφθονα πλούτη, ἀν κατορθώσουν νά κυριεύσουν τήν Πόλη, καὶ τούς τονίζει ὅτι θά ἀποκτήσουν δόξα καὶ φήμη, ξεσηκώνοντας ἔτσι τίς ἄγριες πολεμόχαρες ψυχές τους καὶ τίς βάρβαρες ὁρέεις τους. Τήν Ἄδια ἡμέρα στήν Κωνσταντινούπολη διαδραματίζονται συγκλονιστικές σκηνές. Μέ ἐντολή τοῦ αὐτοκράτορα ἱερωμένοι καὶ λαός περιφέρουν πάνω στά τείχη τίς ἄγιες καὶ σεπτές εἰκόνες σέ μία λιτανεία θερμῆς ἴκεσίας πρός τόν Κύριο νά μήν τούς παραδώσει σέ βέβηλα χέρια. Ὁ Κωνσταντίνος, στό ἀνάκτορο τῶν Βλαχερονῶν, ἀπευ-

θύνει στούς στρατηγούς του καὶ σέ δλους τούς ὑπεύθυνους της ἄμυνας - Ἐλληνες καὶ ἔνοις - λόγια σεμνά, λόγια τῆς τιμῆς καὶ τοῦ χρέους, πού ξεσηκώνουν στήν ψυχή τῶν ἀντρειωμένων τήν ὑπερηφάνεια καὶ τήν πολεμική ἀρετή, καὶ τούς δόδηγούν στήν ἐλεύθερη ἐπιλογή τῆς θυσίας καὶ τοῦ ἔντιμου θανάτου γιά τήν προάσπιση τῶν Ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων, γιά τήν ἔνδοξη πατρίδα, γιά τόν ἡγεμόνα καὶ γιά τά ἀγαπημένα τους πρόσωπα. Τά λόγια του ἄγγιξαν τίς καρδιές ὅλων καὶ βαθιά συγκινημένοι μέ μία φωνή ἀπάντησαν: «Ἄποθανωμεν ὑπέρ τῆς Χριστοῦ πίστεως καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν». Καί ἀφοῦ ἀγκαλιάστηκαν, ἔκλαιγαν ὅλοι μαζί ζητώντας συγχώρεση ὁ ἔνας ἀπό τόν ἄλλο.

K αθώς ἡ ἡμέρα πλησίαζε στό τέλος τῆς καὶ ἀρχισε νά βραδιάζει, μαχητές καὶ ἄμαχοι ἀρχισαν νά συρρέουν στόν πάνσεπτο μεγαλοπρεπή ναό τῆς Ἅγιας τοῦ Θεοῦ Σοφίας, γιά νά δεηθοῦν μέ εὐλάβεια γιά τή σωτηρία τῆς θεοφύλακτης Πόλης καὶ νά μεταλάβουν τῶν Θείων καὶ Ἀχράντων Μυστηρίων, ἔτοιμάζοντας τόν ἔαυτό τους γιά τό θάνατο καὶ τή θυσία. Ἡταν ἡ τελευταία Θεία Λειτουργία στήν ὅλόφωτη Μεγάλη Ἐκκλησία, προτοῦ τήν τυλίξει τό ἀτέλειωτο παγωμένο σκοτάδι - βουβή καὶ ματωμένη. Μετά τό πέρας τῆς κατανυκτικῆς ἱερῆς τελετῆς, ὁ αὐτοκράτορας ἐπέστρεψε στά ἀνάκτορα καὶ ζήτησε συγγνώμη ἀπό δλους. «Ἐν τῇδε τῇ ὥρᾳ τίς διηγήσεται τούς τότε κλαυθμούς καὶ θρήνους ἐν τῷ παλατίῳ; Εἰ καὶ ἐκ ἔύλου ἀνθρωπος ἢ ἐκ πέτρας ἦν, οὐκ ἐδύνατο μή θρηνῆσαι.» Οἱ στιγμές ἦταν ἰδιαίτερα συγκινητικές. Γύρω στά μεσάνυχτα, ἀφοῦ ὅλοι εἶχαν ἐπιστρέψει στίς θέσεις τους, μέ τή συνοδεία τοῦ πιστοῦ φίλου του καὶ συμβούλου Γεωργίου Φραντζῆ, ἐπιθεώρησε ἔφιππος γιά τελευταία φορά τά τείχη καὶ ἐμψύχωσε τούς ὑπερασπιστές. Οἱ



πύλες είχαν κλειστεῖ μέ
άσφαλεια, ώστε κανείς
ἀπό τούς μαχητές νά μήν
μπορεῖ νά ἔξελθει ή νά
εἰσέλθει.

Hτουρκική ἔφοδος
ἀρχισε ξαφνικά γύ-
ρω στίς δύο τάξη-
μερώματα μέ μεγάλη
σφοδρότητα καί δρμή
καί στίς τρεῖς πλευρές
τῆς Βασιλεύουσας, ἐνῶ
ούσιαστικά κατευθυ-
νόταν μόνον ἐναντίον
τῶν χερσαίων τειχῶν. Τά
δύο πρῶτα ἐπιθετικά
σώματα (τό πρῶτο ἀπό
τούς ἄγριους βασιβου-
ζούκους - τυχοδιῶκτες
καί πρόχειρα ἔξοπλισμένους - καί τό
δεύτερο ἀπό τά μικρασιατικά στρατεύματα
- τόν ἐκπαιδευμένο καί ἔξοπλισμένο στρατό
τοῦ Μωάμεθ), πού σκοπό είχαν νά ἔξα-
τλήσουν τίς δυνάμεις τῶν πολιορκημένων,
ἀποκρούστηκαν ὅστερα ἀπό σφοδρή καί
πεισματώδη ἀντίσταση πού προέβαλλαν οἱ
ἀμύντορες τῆς Πόλης ὑπό τήν καθοδήγηση
καί ἐνθάρρυνση τοῦ Ἰουστινιάνη καί τοῦ
αὐτοκράτορα. Ἀλλά καί σέ δλο τό τρίγωνο
τῆς Βασιλεύουσας οἱ λυσσαλέες ἐπιθέσεις
τοῦ ἐχθροῦ ἀποκρούστηκαν μέ τήν ἴδια
μαχητικότητα καί δρμή.

«Τό ξημέρωμα τῆς 29ης Μαΐου βρῆκε τήν
ἀετοφόρο σημαία τοῦ κράτους νά κυματίζει
ἀκόμα στήν πύλη τοῦ Ἅγιου Ρωμανοῦ».
“Ομως σέ λίγο ἀρχιζε ή τρίτη ἔφοδος ἀπό τό
ἐπίλεκτο σῶμα τῶν σκληρῶν γενιτσάρων.
Αὐτοί ἐφορμοῦν μέ τάξη καί οἱ γραμμές τους
συντεταγμένες διαδέχονται ή μία τήν ἄλλη.
Οἱ καταπονημένοι ὑπερασπιστές - «κατά-
κοποι ὑπό τοῦ γιγαντιαίου ἐκείνου ἀγῶνος»
- ἀγωνίζονται ἴδιο λιοντάρι ὁ καθένας τους
καί ἀποκρούουν μέ πρωτοφανῆ μανία τίς
ἐπιθέσεις τῶν φοβερῶν γενιτσάρων ἐπί μία
ώρα. Καί ἐνῶ ή δρμητικότητα τοῦ ἐχθροῦ
ἔξασθενε, δπως καί τίς δύο προηγούμενες
φορές, «ὅ ἀπαράμιλος στρατηγός, ὁ ἄφο-
βος καί ἀμεμπτος μαχητής» Ἰουστινιάνης
τραυματίζεται θανάσιμα καί ἀποχωρεῖ ἀπό
τή μάχη. Ἡ φυγή τοῦ Ἰουστινιάνη καί τῶν
περισσοτέρων ἀνδρῶν του ἀποδυνάμωσε τήν



ἄμυνα καί προκάλεσε
σύγχυση στούς μαχομέ-
νους στήν πύλη τοῦ Ἅγιου
Ρωμανοῦ. Παρ’ ὅλα αὐτά
ή ἔφοδος πού ἐπεχεί-
ρησαν ἀμέσως οἱ ἐχθροί,
ώστε νά εἰσέλθουν στήν
πόλη «ἐκ τῶν καταπε-
σόντων τειχέων», ἀπο-
κρούστηκε μέ μεγάλη
δρμή· ὅμως «ἔλαθεν δι’
ἄλλης ὁδοῦ τούτους εἰ-
σάξας ὁ θελήσας Θεός».

Aπό μία ἀσήμαντη
ξεχασμένη πυλίδα,
τήν Κερκόπορτα,
στό σημεῖο δπου ἐνώ-
νεται τό διπλό Θεοδο-
σιανό τεῖχος μέ το μονό

τῶν Βλαχερονῶν, εἰσέβαλαν καμιά πενη-
ταριά Ὁθωμανοί, κάποιοι ἀπό τούς ὁποίους,
ἀφοῦ κατόρθωσαν νά ἀναρριχηθοῦν στούς
πύργους, κατέβασαν τά βυζαντινά λάβαρα
καί ὑψωσαν τίς τουρκικές σημαῖες. Τό
γεγονός αὐτό προκάλεσε δυσανάλογα μεγά-
λο - σέ σχέση μέ τή σημασία τοῦ - τρόμο
στούς ύπερασπιστές, οἱ ὁποῖοι ἀρχισαν νά
κραυγάζουν «Ἐάλω ή Πόλις», μεταδίδοντας
τόν πανικό καί στά ἄλλα σημεῖα τῆς ἄμυνας,
παρ’ δλο πού οἱ ἐλάχιστοι εἰσβολεῖς είχαν
ἀποκρουστεῖ. Σέ λίγη ώρα ή ἄμυνα ἔσπαζε
παντοῦ - μετά ἀπό ἔξι παράφορες ώρες
νίκης - καί οἱ ἄγριες ὁρδές τοῦ σουλτάνου
εἰσορμοῦσαν ἀπό τά γκρεμισμένα τείχη μέ
ἀνατριχιαστικούς ἀλαλαγμούς θριάμβου
στήν ψυχορραγοῦσα Βασιλεύουσα νά τήν
λεηλατήσουν, νά τήν ἀφανίσουν, ἀφήνοντας
τά βάρβαρα ἵχνη τους στό πληγωμένο της
σῶμα.

Oαὐτοκράτορας μαζί μέ τούς πιστούς
συντρόφους του, Θεόφιλο Παλαιολόγο,
Ἰωάννη Δαλμάτη καί μέ δσους Γενο-
βέζους τοῦ Ἰουστινιάνη καί Ἐλληνες ἔχουν
ἀπομείνει, ἀποκρούουν μέ ἀλύγιστο πεῖσμα
τά μανιασμένα κύματα τοῦ ἐχθροῦ. Πολε-
μώντας μέ ἡρωισμό καί αὐταπάρονηση χά-
νονται οἱ γενναῖοι ἀνάμεσα στά ἄγριεμένα
στίφη κραυγάζοντας: «Θέλω θανεῖν μᾶλλον
ἢ ζῆν». Εἶναι στιγμές βαθύτατα τραγικές,
στιγμές πού ἐμπεριέχουν τό μεγαλεῖο τῆς θυ-
σίας καί τής ἀξιοπρέπειας, στιγμές ἀνεξί-

τηλα ἐγγεγραμμένες στό χρόνο, πού 551 χρόνια μετά δονοῦν μέ τό ՚διο ρῆγος τήν φυχή.

O αύτοκράτορας μένει σχεδόν μόνος του. Πετώντας τά αύτοκρατορικά ἐμβλήματα καί κρατώντας μόνο τά πορφυρά πέδιλα μέ τό δικέφαλο ἀετό, μάχεται λιοντάρι ἀδάμαστο στά ἀξιοθρήνητα τείχη θερίζοντας πλῆθος μέ τό καταματωμένο σπαθί του. Ξέρει δτι ὅλα πιά ἔχουν χαθεῖ, καί μέ ἀπόγνωση φωνάζει: «Οὐκ ἔστι τις τῶν χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν τήν κεφαλήν μου ἀπ' ἐμοῦ»; Πληγωμένος κατάστηθα συνεχίζει νά χτυπάει μέ παράφορη δρμή. Μάχεται καί δρμᾶ μέ τήν φυχή ὀλόρθη στό ἀσυγκράτητο κῦμα τῶν εἰσβολέων κραυγάζοντας: «Ἡ Πόλις μου ἀλίσκεται καί ἐγώ ζῶ ἔτι»; Καί πέφτει ἐκεῖ στήν γκρεμισμένη πύλη τοῦ Ἅγιου Ρωμανοῦ σάν ἀπλός στρατιώτης. «Ἐτσι στητός καί ἀγέρωχος διάβηκε τίς πύλες τοῦ φθαρτοῦ τούτου κόσμου καί πέρασε στήν ἀθανασία, καί ἔτσι ὀλόρθος καί περήφανος ἔμεινε στήν μνήμη τοῦ λαοῦ ὁ μαρτυρικός αύτοκράτορας.

Oἱ Τούρκοι ἔγιναν κύριοι τῆς Κωνσταντινούπολης τήν Τρίτη 29 Μαΐου 1453, στίς ὀχτώμισι τό πρωί περίπου. Ἡ «καρδιά» τοῦ Ἐλληνισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ «ἐλπίς καί χαρά πάντων τῶν Ἐλλήνων», «τό προπύργιο τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Ἐλληνισμοῦ ἡ μεγάλη κοιτίδα, ἡ βασιλίδα τῶν πόλεων» ἔπεφτε ἀβοήθητη - ὄνειδος αἰώνιο στήν ἐπαίσχυντη ἀδιαφορία τῆς Δύσης - μετά ἀπό πολιορκία 54 ἡμερῶν. Τό λίκνο τοῦ πολιτισμοῦ γινόταν βορά τῆς μεγαλύτερης κτηνωδίας.

Eἰσβάλλοντας στήν Πόλη τά ἄγρια στίφη τῶν Τούρκων, ἄρχισαν νά λεηλατοῦν, νά σφράζουν, νά αἰχμαλωτίζουν. «Ποία τοίνυν γλώσσα ἐξισχύσει τοῦ εἰπεῖν καί λαλῆσαι τήν γενομένην ἐν τῇ πόλει συμφοράν καί τήν δεινήν αἰχμαλωσίαν... Φρίξον, ἥλιε καί σύ γῆ». «Ποιός μποροῦσε νά περιγράψει τίς φωνές καί τά κλάματα τῶν παιδιῶν ἡ τή βεβήλωση τῶν ἱερῶν καί ἀγίων ἐκκλησιῶν». «Μέσα στήν ἀπέραντη ἐκκλησία τῆς Ἅγιας Σοφίας, τόν ἐπίγειο οὐρανό,...τό στολίδι τῆς γῆς» ἔβλεπε κανείς τούς μαινόμενους εἰσβολεῖς νά διαπράττουν «πλεῖστα ὄνοσιουργήματα ἄξια θρήνου». Ὁ θρῆνος τῆς ἀθωότητας, οἱ σπαρακτικές κραυγές τῶν ἀνυπερά-

σπιστων ἡχοῦσαν τρομακτικά τή φοβερή ὥρα τῆς ἀνελέητης σφαγῆς, τή φρικτή ὥρα τῆς βάρβαρης αἰχμαλωσίας.

Mέσα σέ λίγες ὥρες ἡ ὥρα ακτινοβόλη, ἡ «ἄλλοτε θαυμασία καί ἀκτινοβόλος», μεταβάλλεται σέ «πεδίον ἀφανισμοῦ», σέ «ἔρημον φρικτήν καί αίματόβρεκτον». «Ολα χάθηκαν,

«Ἐκκλησία, καί Βασιλεία, καί πολιτεία, καί ἀρχόντων ἀξίαι, καί Παρθενῶνες καί ξενῶνες, καί μοναστήρια, καί κειμήλια, καί ἐλευθερία, καί τιμή πᾶσα καί δόξα τοῦ γένους ἡμῶν καί πάντα ἡμῶν τά καλά».

Hἄλωση τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπό τούς Ὁθωμανούς Τούρκους ὑπῆρξε γεγονός κοσμοϊστορικῆς σημασίας, τό δοποὶ ἐπέδρασε ἀποφασιστικά στίς τύχες τῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ κατέλυσε δριστικά τή Βυζαντινή Αύτοκρατορία - «ἔνα ἀπό τά σπουδαιότερα πολιτιστικά κέντρα τῆς μεσαιωνικῆς Εὐρώπης» - καί ἐπέβαλλε γιά αἰῶνες τήν Ὁθωμανική κυριαρχία στήν Ἀνατολή. Ὁμως ὁ μανδύας τῆς «αἰσχίστης δουλείας», πού κάλυψε τήν «πολλῶν γενῶν ἐπάρξασαν πρότερον μετά τιμῆς καί δόξης καί πλούτου καί περιφανείας λαμπρᾶς», δέν μπόρεσε νά ἐκβάλλει ἀπό τά ἵερά χώματά της τίς μεγάλες ἔθνικές ἀναμνήσεις οὔτε εἶχε τή δύναμη νά σβήσει τή λάμψη ἐνός σπουδαίου πολιτισμοῦ, πού γιά χίλια χρόνια σκόρπισε τήν ἀκτινοβολία του σέ Ἀνατολή καί Δύση, Βορρᾶ καί Νότο, καί τοῦ ὅποίου τά ἵχνη ἀναλλοίωτα φτάνουν ώς τίς μέρες μας καί προξενοῦν ἀπεριόριστο θαυμασμό σέ δόσους τόν μελετοῦν.

Aύτός ὁ ἀδιαμφισβήτητα μεγάλος πολιτισμός - ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανικός Ἐλληνικός πολιτισμός τοῦ Βυζαντίου - διαφύλαξε μέ σεβασμό τήν ἀρχαία ἐλληνική παιδεία, μεταλαμπάδευσε τίς αἰώνιες ἡθικές δξίες τῆς χριστιανικῆς πίστης στούς εύρω-



παϊκούς λαούς καί σφράγισε ἀνεξίτηλα ὅλες τίς ἐκφάνσεις τοῦ εύρωπαϊκοῦ πνεύματος, καθορίζοντας δυναμικά τήν ἱστορική καί πολιτισμική πορεία τῆς Εὐρώπης καί διαμορφώνοντας ούσιαστικά τό σύγχρονο πρόσωπό της.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Νικολάου Τωμαδάκη: Δούκα - Κριτοβούλου - Σφραντζῆ - Χαλκοκονδύλη - Περί ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453). Ἐκδόσεις Π. Πουράρα, Θεσσαλονίκη.

2. Gustave Schlumberger: Κωνσταντίνος Παλαιολόγος καί ἡ ἀλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπό τῶν Τούρκων τῷ 1453. Ἐκδόσεις Δημιουργία.

3. Στῆβεν Ράνσιμαν: Ἡ ἀλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκδόσεις Μπεργαδή.

4. Γεωργίου Φραντζῆ - Νικολό Μπαρμπαρό: Ἡ Πόλις Εάλω - Τό χρονικό τῆς πολιορκίας καί τῆς

ἀλωσης τῆς Κωνσταντινούπολης. Ἐκδόσεις Νέα Σύνορα.

5. Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου: Ἰστορία τοῦ Ἐλληνικοῦ Εθνους, τόμος 14: Νέος Ἐλληνισμός - Παλαιολόγοι καί ἀλωση Κωνσταντινούπολης. Ἐκδόσεις Κάκτος.

6. Ἰστορία τοῦ Ἐλληνικοῦ Εθνους, τόμος Θ'. Ἐκδοτική Αθηνῶν.

7. Ἀπόστολου Βακαλόπουλου: Ἰστορία τοῦ Νέου Ἐλληνισμοῦ, τόμος Α', Θεσσαλονίκη 1974.

8. Στρατιωτική Ἰστορία - Σειρά: Μεγάλες μάχες - Ἡ ἀλωση τῆς Κωνσταντινούπολης.

9. Ἡ ἀλωσις τῆς Κωνσταντινούπολης - Ἐπτά Ημέρες - Καθημερινή, 28 Μαΐου 2000.

10. Μιχαήλ Σωφρονιάδου: Ἡ ἀλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπό τῶν Τούρκων τῷ 1453. Ἐκδόσεις Ελεύθερη Σκέψις.

11. Μαρίας Λαμπαδαρίδου - Πόθου: Πήραν τὴν Πόλην πῆραν την.... Ἐκδόσεις Κέδρος.

**Εύγενία Ἄνδριοπούλου - Παπαχρήστου
Καθηγήτρια Φιλόλογος**

Tήν 20ην Απριλίου, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρήτου, πανηγύρισε ἡ ὁμώνυμος ἀνδρῶα Μονή εἰς τό ἄνυδρο Φθιώτιδος. Κατ' αὐτήν ὁ πολιός Μητροπολίτης Φθιώτιδος καί Γέροντας τῆς ὡς ἄνω Ιερᾶς Μονῆς κ. Καλλίνικος εἰσήγαγε εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ιερωσύνης τὸν εὐλαβέστατον Μοναχὸν π. Πέτρον. Παραπλεύρως στιγμιότυπον ἀπό τὴν εἰς Διάκονον χειροτονίαν τοῦ π. Πέτρου.



Mέ εἶκκλησιαστική μεγαλοπρέπεια πανηγύρισε τοὺς Πολιούχους καί Προστάτας του, ἀγίους Ἰσαποστόλους Κωνσταντίνον καί Ἐλένην, τό ἵστορικόν παράρτημα Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης. Τῶν ιερῶν ἀκολουθιῶν καί πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καί πάσης Ἐλλάδος κ.κ. Μακάριος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ.κ. Καλλίνικου καί τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Εύθυμιον. Πανθομολογουμένως ἡ ἐφετινή Πανήγυρις ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν εἰς μεγαλοπρέπειαν καί προσέλευσις πιστῶν οἱ ὅποιοι διά τῆς συμμετοχῆς των ἀποδοκείμασαν τὴν πρόσφατον ταλαιπωρίαν



τῶν πιστῶν καί εὐλαβῶν μελῶν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου παραρτήματος.



Τί είναι ό Άντιχριστος

Πολλοί ίσχυρίζονται ότι ό Άντιχριστος είναι πολιτειακόν σύστημα· άλλοι οίκονομική θεωρία· άλλά πλανῶνται. Έτεροι φρονοῦν ότι ό Άντιχριστος, είτε ως πολιτειακόν σύστημα είτε ως οίκονομική θεωρία είτε τέλος ως άτομον, άνήκει εἰς τό παρελθόν· δηλαδή τά περί τού Άντιχριστου θεωροῦν ως πεπερασμένην ίστορίαν.

ὑπό Αὐγουστίνου μοναχοῦ Ἀγιοβασιλειάτου

Τά ύπ' αὐτῶν περί Άντιχριστου θρυλούμενα είναι ἀμάρτυρα, καί ως ἐκ τούτου ἀβέβαια καί ἀνυπόστατα φευδοφιλοσοφήματα.

Ἡ ἀλήθεια περί τού Άντιχριστου ἀναφέρεται μετά πάσης πληροτητος εἰς τό περισπούδαστον σύγγραμα τοῦ Ἅγιου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «ἐκδοσις ἀκριβῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως» καί συγκεκριμένα εἰς τήν «περί Άντιχριστου» πραγματείαν του, καταχωρημένην εἰς τήν σελίδα 554 ἐκδόσεως Ε.Π.Ε. Θεοσαλονίκης.

Ἐπειδὴ δέν είναι εὔκολον εἰς τόν κάθη πιστόν νά ἔλθῃ εἰς ὅμεσον ἐπαφήν μέ τήν ἀδιαφιλονίκητον ταύτην πηγήν τῆς ἀληθείας, θά προσπαθήσωμεν νά μεταγλωττίσωμεν ἐνταῦθα ὅσα είναι ἀναγκαῖα νά γνωρίζῃ κάθη Χριστιανός περί Άντιχριστου, ούχι πρός φοβίαν, άλλά πρός ἐνημέρωσιν, κατά τήν στρατηγικήν τέχνην περί ἀμυντικοῦ πολέμου.

Ποιούμεν δέ τοῦτο, ὅχι ἐπειδὴ μᾶς είναι εὐχάριστος ό περι τοῦ Άντιχριστου λόγος, άλλά ἐπειδὴ παρέχει μεγάλην ἀσφάλειαν εἰς κάθη πιστόν, ή γνῶσις περί τῆς ὁρθῆς αὐτοῦ διδασκαλίας. Ἐχθρός καί πολέμιος είναι ό ἀντίχριστος, ἐπομένως μεγάλη ἀσφάλεια εἰς τόν πιστόν είναι νά γνωρίζῃ μέ κάθη λεπτομέρειαν τά τοῦ ἔχθροῦ.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ χξς'-666

1. Ό ἀληθής Άντιχριστος

Ἄντιχριστοι ὑπάρχουν πολλοί· «Πᾶς μέν οὖν ό μή δύμολογῶν τόν Γίόν τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκὶ ἐληλυθέναι καί εἶναι Θεόν τέλειον καί γενέσθαι ἄνθρωπον τέλειον μετά τοῦ εἶναι Θεόν ἀντίχριστός ἐστι».¹

Ο Άντιχριστος δύμως είναι καί λέγεται ἔκεινος ό δόποιος θά ἔλθῃ εἰς τό τέλος τοῦ αἰώνος. - Γόνος ἀκαθάρτου κόρης, θά ἀνατραφῇ λάθρῳ καί θά ἐξεγερθῇ ἀποτόμως νά βασιλεύσῃ τυραννικῶς, ἀφοῦ διέλθῃ ἔνα στάδιον προσποιητῆς ἀγιότητος. Δέν θά γίνῃ ό διάβολος ἄνθρωπος, κατά τόν τρόπον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου, μή γένοιτο! Άλλα θά γεννηθῇ ἀπό πορνείαν ἄνθρωπος καί θά δεχθῇ ὅλην τήν ἐνέργειαν τοῦ Διαβόλου.

Ἐπειδὴ ό Θεός προγνωρίζει τήν διεστραμμένην προαίρεσιν τοῦ συγκεκριμένου τούτου ἀνθρώπου, θά ἐπιτρέψῃ νά κατοκήσῃ μέσα εἰς αὐτόν ό Σατανᾶς.

Ἀρχαιοτάτη προφητεία διασώζει τήν ρίζαν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Άντιχριστου. Ο πατριάρχης Ἰακώβ, ἐπευλογῶν τούς παῖδας αὐτοῦ ὀλίγον πρό τῆς κοιμήσεώς του, τῇ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, τοῦ μέν Χριστοῦ μας τήν ἐκβλάστησιν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα προεφήτευσε², τήν δέ τοῦ Άντιχριστου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Δαν.³

2. Πότε θά ἔλθῃ.

Ηέλευσίς του είναι βεβαία καί ἀδιάψευστος, προφητευμένη καί εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην⁴· καί εἰς τήν Νέαν⁵. Ο χρόνος τῆς ἐλεύσεώς του, ἥγουν ἡ ἡμέρα καί τό ἔτος τηρεῖται εἰς τά θησαυροφυλάκια τῆς θείας γνώσεως.

1. Αγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «ἐκδοσις ἀκριβῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως», ἔκδ. Ε.Π.Ε. Θεσ/νίκης, πραγματεία «περί Άντιχριστου», σελ. 555.

2. Γενν. μθ', 8-12.

3. Γενν. μθ', 17.

4. βλ. αὐτόθι ως ἄνω Γενν. μθ', 17 καί ἀλλαχοῦ.

5. Ἰωάν. ε', 43 καί ἀλλαχοῦ.

Πολλά ὅμως σημεῖα, δηλωτικά τῆς προσδοκομένης ἐλεύσεώς του, ἔχουν προδηλωθῆ, τά δόποια οἱ ἄγιοι μέ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἅγίου Πνεύματος διεσάφησαν, καὶ ἐν τῇ ροῆ τοῦ χρόνου φανερούμενα, τούς πιστούς πληροφοροῦν, τούς δέ ἀπίστους θορυβοῦν καὶ ἔξεγειρουν εἰς προδρομικάς ἀπάτας καὶ προδρομικούς δόλους, πρός παραπλάνησιν, εἰ δυνατόν, καὶ τοῦ τελευταίου πιστοῦ.

Εἰς τούς καιρούς μας σχεδόν ὅλα ἔχουν ἐκπληρωθῆ, ἐκτός τριῶν, τά δόποια εὑρίσκονται εἰς τὴν κατάστασιν τῆς αὐγερινῆς ἡλιοφάνειας· μικρόν ὅσον, ὅσον, καὶ ἡ αἴγλη τοῦ αὐγερινοῦ θά παρέλθῃ καὶ θά ἐκπληρωθοῦν καὶ ταῦτα. Ἡ παγκοσμιοποίησις, ἡ ἔλευσις τῶν προφητῶν ΕΝΩΧ, ΗΛΙΟΥ⁷ καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ⁸ τοῦ Θεολόγου καὶ ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἐν Ἱεροσολύμοις. - Ἡ παγκοσμιοποίησις προωθεῖται μέ ταχύτατον ρυθμόν ἀπό τὴν πολιτικήν καὶ θρησκευτικήν οἰκουμενικότητα. Οἱ πολιτικοί καὶ θρησκευτικοί ταγοί ὅλων τῶν θρησκειῶν ἐργάζονται πυρετωδῶς - παραχωρήσει Θεοῦ - μέ τὴν βοήθειαν τῆς νέας τεχνολογίας νά θέσουν τάς βάσεις μιᾶς παγκοσμίου πολιτικῆς, οικονομικῆς καὶ θρησκευτικῆς πλανηταρχίας. Ἐν ὀλίγοις, ἀποδιοργανώνουν κάθε καλόν καὶ ἀγαθόν κατεστημένον καὶ θέτουν βάσεις δργανώσεως κάθε κακοῦ καὶ πονηροῦ. “Οταν θά παγιωθῇ ἡ ὁργάνωσις κάθε κακοῦ καὶ κάθε πονηρίας, τότε θά φανερωθῇ ὁ παμμίαρος, ὁ δόλιος καὶ φεύστης Ἀντίχριστος, φαινόμενος «ἡσύχιος καὶ ταπεινός, μισῶν τὴν ἀδικίαν, εὐλάβειάν τε προτιμῶν καὶ εἰδωλα μυσάτων, φιλόπτωχος, φιλόρφανος, ἀγαθός, ἐλεήμων, πρός πάντας ἵλαρώτατος, εὐκατάστατος ὅλος· τιμῶν καὶ μεθύπερβολῆς τὸ γένος τῶν Ἐβραίων.”⁹

Ψευδευλαβῆς τῷ σχήματι, θέλει ἔξαπατή-

σει τὸν κόσμον δὲν καὶ θέλει ἀγαπηθεῖ ὑφ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων, πτωχῶν, πλουσίων, μικρῶν τε καὶ μεγάλων· ὁ δῆμος δέ τῶν φονευτῶν Ἰουδαίων μετά μεγάλης κραυγῆς θά στέψῃ αὐτόν βασιλέα. Τούτου χάριν θέλει προτιμήσει αὐτούς ἀπό ὅλα τά ἔθνη καὶ, πρόνοιαν ὑπέρ αὐτῶν ποιούμενος, τόν ναόν των θέλει οἰκοδομήσει, ὥστε ὅταν θά λάβῃ ὁ παμμίαρος πᾶσαν τὴν ἔξουσίαν, τότε ὡς Θεός θά καθήσῃ ἐν «τόπῳ ἀγίῳ», καθώς προεφήτευσαν Δανιήλ ὁ προφήτης καὶ τῶν Ἐθνῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Τότε ὁ παμμίαρος θά φονεύσῃ τούς προαποσταλέντας προφήτας Ἐνώχ καὶ θεσβίτην Ἡλίαν, οἱ δόποι μέ θεϊκόν ζῆλον καὶ ἔξουσίαν θά κηρύττουν ἐπιστροφήν καρδίας τῶν πατέρων εἰς τά παιδία των, τουτέστι τὴν συναγωγήν εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν καὶ εἰς τό κήρυγμα τῶν Ἅγίων Ἀποστόλων.

Μετά τὴν ἀναίρεσιν τῶν προφητῶν Ἐνώχ καὶ Ἡλίου, ὁ δεινός θά ἐμμέση ὅλην του τὴν κακίαν καὶ πικρίαν.

«Οὐκ ἔτι μέν ὡς εὐλαβῆς, οὐκ ἔτι πτωχῶν φίλος, οὐκέτι πρᾶος, ἵλαρός, ἀλλ' ἀπηνῆς τὸν τρόπον, ἀπότομος καὶ αὐστηρός, ὁργίλος τε εἰς ἄκρον, καὶ βάσκανος καὶ ἄγριος, φοβερός, ἴταμός τε, καὶ ἀναιδῆς καὶ βδελυρός τελχίν⁷, ἀλάστωρ, ὁφις· σημεῖα δέ γ' ἐπιτελεῖ καὶ τέρατα μεγάλα καὶ φόβητρα καὶ δείματα, πολλῇ τῇ ἔξουσίᾳ ἐκ πεπλασμένων φαντασιῶν ἐργάζεται τά πάντα ἐκ ταύτης δέ γε τῆς μορφῆς εἰς ἄλλην μεταλλάττει, καὶ εἰς ἀέρα ἵπταται καὶ σχηματίζει αὖθις, ὥσπερ Ἀγγέλους, δαιμόνας, ὡς πανούργος καὶ γόνης σημεῖά τε καὶ φόβητρα πληθύνων, μεγαλύνων, καὶ γε τά ὅρη μεθιστᾶ, φευδῶς οὐκ ὀληθείᾳ....»⁸

Ἡ θαυμασία αὕτη ποιητική περιγραφή τῆς

7. τελχίν = ἄνθρωπος βάσκανος, κακοποιός, κακοῦργος.

8. βλ. αὐτόθι ὡς ἄνω ΔΙΟΠΤΡΑ ἐκδ. Ἀθηνῶν 1920, σελ. 148.



ἐπικρατήσεως τῆς ἀντιχρίστου τυραννικῆς βασιλείας τοῦ πλάνου διεγείρει κάθε δρόδοξον ψυχήν εἰς στοχασμόν, πρός κατανόησιν τῶν σημείων καὶ τῶν τεράτων πού θά ἐπιτελέσῃ ὁ πλάνος, ὥστε καὶ τούς ἐκλεκτούς νά πλανήσῃ.

Ἄλλα δέν θά ἀργήσῃ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Γιός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, νά ἔλθῃ ἀπό τόν οὐρανόν, κατά τόν ἴδιον τρόπον κατά τόν ὄποιον τόν εἶδον οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀναλαμβανόμενον εἰς τόν οὐρανόν, μέ δόξαν καὶ δύναμιν μεγάλην, πρός ἀναιρεσιν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας· καὶ ποιήσει τήν παγκόσμιον δικαίαν κρίσιν κατά τά ἔργα ἑκάστου, ἀπό Ἄδαμ τοῦ πρωτοπλάστου ἔως καὶ τοῦ ἐσχάτου γεννηθέντος.

3. Διατί θά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος.

Πολλοί περίεργοι, ἀγευστοι τῶν Γραφῶν, ἐξ ἀγνοίας, φλυαροῦντες λέγουν· τί ὅφελος ἔχει ὅλη αὐτή ἡ ἰστορία τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ διατί νά ἐπισωρευθοῦν τόσα δεινά καὶ τόσαι θλίψεις εἰς τό ἀνθρώπινον γένος ἀπό τήν παρουσίαν τοῦ πλάνου αὐτοῦ; Καὶ διατί παρεχώρησε ὁ Θεός νά λάβουν χώραν τόσα καὶ τόσα γεγονότα ματαίως;

Ο πανάγαθος Θεός δέν παραχωρεῖ νά γίνη ἢ νά πραχθῇ τι εἰκῇ καὶ ώς ἔτυχε, ἥγουν ἀλογίστως, ἀλλά τά πάντα ποιεῖ μέ σοφίαν, σκοπόν καὶ τέλος.

Ἡ παρουσία καὶ ὅλη ἡ πολιτεία τοῦ Ἀντιχρίστου παρεχωρήθη ὑπό τοῦ Θεοῦ, διά νά κλεισθοῦν τελείως τά στόματα τῶν Σταυρωτῶν Ἐβραίων, ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνη δευτέρᾳ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου μας.

Ἐάν δέν ἔρχόταν ὁ δόλιος καὶ φεύστης, δέν θά ἐπείθοντο οἱ ἔνοχοι τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου. Θά ἔλεγον ὅτι τόν κατεκρίναμεν, ἐπειδή ἔλεγε ὅτι εἶναι Γιός τοῦ Θεοῦ, καὶ ώς ἀντίθεον τόν ἐσταύρωσαμεν. Καὶ τότε -θά τούς εἴπῃ ὁ Θεός- πῶς ἐπιστεύσατε τόν πλάνον πού ἔλεγε τόν ἔαυτόν του ὅχι υἱόν τοῦ Θεοῦ, ἀλλά Θεόν;

«Ἐγώ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός μου, καὶ οὐ λαμβάνετε με. Ἐάν ἀλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἵδιῳ, ἔκεινον λήψεσθε.»⁹

Ἐάν οἱ Ἐβραῖοι ἡπίστησαν εἰς τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, πού ἔλεγε ὅτι εἶναι Γιός τοῦ Θεοῦ, ἀποδεικνύων τό κήρυγμά Του μέ ση-

μεῖα καὶ τέρατα, πολύ περισσότερον ἐπρεπε νά ἀπιστήσουν εἰς τόν πλάνον πού θά λέγῃ ὅτι εἶναι Θεός, καὶ τά ἔργα του θά εἶναι πάντα φευδῆ, παράνομα, ἀντίθεα.

«Πλήν ἐμοῦ οὐδείς ἐστίν ἄλλος Θεός ἐν κόσμῳ, ἐγώ γάρ ἔκτισα τήν γῆν καὶ οὐρανόν καὶ πάντα», θά διαλαλῆ ὁ πλάνος...

4. Άνησυχητικά σημεῖα.

Οπως πρό τῆς Ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου φαίνεται τό φως τοῦ αὐγερινοῦ, ὡς προάγγελος τῆς ἡλιοφανείας, ἡ ὅπως εἰς ἔνα θεσμόν ἡ μίαν ἐφεύρεσιν ὑπάρχουν στάδια προπαρασκευαστικά, οὕτω καὶ πρό τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου θά προηγηθοῦν ὡρισμένα προπαρασκευαστικά πολιτικά, οἰκονομικά καὶ θρησκευτικά ἐπινοήματα, μέ σκοπόν νά ἀνατρέψουν τό παγκόσμιον πολιτικόν, οἰκονομικόν καὶ θρησκευτικόν status, διά νά ἐπιβάλλουν τήν τυραννικήν κυριαρχίαν τοῦ πλάνου.

Ολα αὐτά τά προπαρασκευαστικά ἐπινοήματα -παραχωρήσει Θεοῦ- δηλαδή κατά τό ἐπόμενον τοῦ Θεοῦ θέλημα, θά λάβουν χώραν πρό τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, ὥστε, ὅταν ἔλθῃ, νά περιορισθῇ εἰς τήν προφητευμένην προσωρινήν κυριαρχίαν του καὶ ν' ἀναιρεθῇ ἐν τάχει διά χειρός τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ παραχωρήσει Θεοῦ καὶ ὅλως ἐξαιρετική καὶ ἀφάνταστος πρόοδος τῆς νέας τεχνολογίας, ίδιας τῆς πληροφορικῆς καὶ Η/Υ, προβληματίζει κάθε συνετόν, κάθε λογικόν καὶ κάθε στοχαστήν, ἀλλά δέν φρονηματίζει κανένα ἀρμόδιον νά εἴπῃ τό «στῶμεν καλῶς».

Τά πάντα βοοῦν· ἡ ἔξαήμερος δημιουργία διαμαρτύρεται· φωνάζει ἀγλώσσως, στενάζει, «ἀποκαραδοκεῖ» - κατά τήν Παύλειον ρῆσιν - τήν ήμέραν ἔκεινην τήν φοβεράν· μόνον ὁ σημερινός ὄνθρωπος ἵσταται ώσει κωφός καὶ ἀλαλος, μή ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς εἰς τό παγκόσμιον ἔκεινο κάλεσμα. Όλα φωνάζουν «δέν πᾶμε καλά», «δέν εἴμαστε καλά», «ἐγγύς τό τέλος»· καὶ οἱ πολιτικοί, οἰκονομικοί καὶ θρησκευτικοί ἀρχοντες προγραμματίζουν μακροχρόνια προγράμματα ἀποδιοργανώσεως τοῦ δισχιλιετοῦς χριστιανικοῦ βίου, καὶ πυρετωδῶς διοργανώνουν μέ τήν βοήθειαν τῆς νέας τεχνολογίας τήν νέαν ἐποχήν τοῦ Ἀντιχρίστου.

“Ολοι αύτοί οι ευφάνταστοι πρόδρομοι του Άντιχριστου διαφημίζουν τά έργα των ώς έπιτεύγματα του νοῦ των !!! Άγνοοι οι ταλαιπωροί ότι όλα τά «τήλε...» - διά τά όποια έναβρύνονται οι σημερινοί τεχνοκράται, ότι συμβάλλουν εἰς τήν ἀνθρωπίνην εὐημερίαν - εἴναι προφητευμένα μέ τόσην ἀπλότητα καί μέ τόσην πιστότητα, πού ἔπρεπε σήμερον κάθε χριστιανός Ὁρθόδοξος νά δοξολογῇ ἀκαταπαύστως τόν Θεόν διά τήν φροντίδα καί τήν Πρόνοιαν, πού δι' αύτόν ὁ Θεός προ-ανήγγειλε πρό χρόνων αἰώνιων.

«Καί βλέψουσιν ἐκ τῶν λαῶν καί φυλῶν καί γλωσσῶν καί ἐθνῶν τά πτώματα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καί ἥμισυ, καί τά πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνήματα».¹⁰ Ἡ Ἱερά Γραφή, ὅταν ἐκφράζεται μέ τάς λέξεις «λαῶν καί φυλῶν καί γλωσσῶν καί ἐθνῶν», ἐννοεῖ ὅλους τούς ὑφ' ἡλίου ἀνθρώπους.

Καί θά ἴδουν - λέγει τό χωρίον τοῦτο τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως - ὅλοι οι ἐπί τῆς γῆς κατοικοῦντες, μικροί καί μεγάλοι, ὁμόγλωσσοι καί ἀλλόγλωσσοι, ὁμογενεῖς καί ἀλλοεθνεῖς τά πτώματα τῶν προφητῶν Ἡλιού, Ἐνώχ¹¹, οἵτινες θά ἔλθουν νά κηρύξουν μετάνοιαν εἰς τούς ἀνθρώπους, διά τήν ὑπερβάλλουσαν αὐτῶν ἀνομίαν τε καί ἀσέβειαν, τούς ὅποιους δι' Αντίχριστος θέλει ἀποκτείνει μετά τήν «τέλεσιν τῆς μαρτυρίας αὐτῶν».

Τό χωρίον τοῦτο, τοῦ δυσερμηνεύτου βιβλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως, ἐγράφη εἰς τήν Πάτμον τῷ 98 μ.Χ. ὑπό χειρός τοῦ Ἅγιου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τῇ ἐπιπονίᾳ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος. Ἀσφαλῶς δι' ἄγιος Ἰωάννης δι' Θεολόγος δέν ἐγνώριζε τήν θεωρίαν τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου, πού χρησιμοποιεῖται σήμερον εἰδικά γιά τηλεοπτικούς καί τηλεπικοινωνιακούς σκοπούς, οὕτε τήν πρώτην ἀμερικανικήν συσκευήν «Τέλσταρ» καί «Σύνκομ», οὕτε τήν σύγχρονον δορυφορικήν σύνδεσιν, δι' ἡς λαοί, φυλαί, γλώσσαι καί τά ὑφ' ἡλίου ἔθνη βλέπουν ὅλα τά ἐπί γῆς ἐπίκαιρα γεγονότα· κατά ἀκολουθίαν, θά ἴδουν καί τό ἐκείνην τήν ἐποχήν ἐπίκαιρον γεγονός τῆς ἀναιρέσεως τῶν προφητῶν. Τί λέγουν ἐπ' αὐτοῦ οἱ ἐναβρυνόμενοι τεχνοκράται; Ἀγωνίζονται ν' ἀποδείξουν ότι ἡ Ἱερά Ἀποκάλυ-



ψις εἴναι ἀμφισβητούμενον βιβλίον !!! Άλλοι μονον! Ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐλάλησε προνοητικῶς διά τό συμφέρον μας, διά τήν σωτηρίαν μας, οἱ σύγχρονοι πρόδρομοι του Άντιχριστου ἀνατρέπουν μέ τήν θεωρίαν των ότι τά τῆς τεχνολογίας αὐχήματα εἴναι ἀνθρώπινα ἐπινοήματα, τά όποια ἀποσκοποῦν εἰς τήν εὐημερίαν τῶν ἀνθρώπων. Δέν κατανοοῦν ότι τά πρό αἰώνων προφητικά λόγια ἐγράφησαν μέ τόσην σαφήνειαν καί πειστικότητα, ὥστε νά μήν ἀμφιταλαντεύωμεθα καί νά μήν παρασυρώμεθα ἀπό τό ἀντίχριστον πνεῦμα τῆς πλάνης καί τῆς διαστροφῆς, τῆς ἀποστασίας καί τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς εἰδωλολατρίας, ἀλλά νά εἴμεθα σταθεροί εἰς τήν ὁρθόδοξον ὁμολογίαν καί ὁρθοπραξίαν, διά νά ἔχωμεν ἐλπίδα σωτηρίας.

Εἰς τήν παρούσαν πραγματείαν θά παραβλέψωμεν πολλά ἀφυπνιστικά μηνύματα, προδρομικά του Άντιχριστου, καί θά ἀσχοληθῶμεν λίαν περιληπτικῶς μέ τό προδρομικόν σύμβολον τοῦ ἀντίχριστου, μέσω τοῦ όποιου διεθνῶς διοργανώνεται μία ακλειστή, ἀχρήματος, τυραννική, διαφανής κοινωνία, εἰς τήν όποιαν ὅλοι θά κληθῶμεν νά δηλώσωμεν τήν ἀποδοχήν της ἡ τήν ἄρνησίν της. Ἐν δλίγοις, τήν σύνταξίν μας εἰς τόν Χριστόν ἡ εἰς τόν Άντιχριστον...

συνεχίζεται



10. Ἀποκ. ια', 9.

11. Μαλ. δ', 4-5.

Παράδειγμα πρός μίμησιν

Τό Πάσχα γίνεται πιο λαμπρό, έάν μοιρασθούμε τή χαρά του μέ τούς πλησίου μας. Η παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου μᾶς διδάσκει πώς ό πλησίου μας είναι ό κάθε ἄνθρωπος, ίδιαιτέρως ό ἀναξίως πάσχων. Θά ἔλεγα δτι τίς περισσότερες φορές οἱ ἀναξίως πάσχοντες είναι τά παιδιά, διότι αὐτά πληρώνουν τίς ἀμαρτίες τῶν μεγάλων. Τό καλύτερο παράδειγμα ἀποτελοῦν τά παιδιά θύματα πολέμων.

Ο πασίγνωστος π. Διονύσιος Καλάργυρος, Ἀρχιμανδρίτης τῆς Ιερᾶς Μονῆς «Ἄγιας Τριάδος» καὶ διευθυντής τοῦ ὁμωνύμου Ὁρφανοτροφείου θηλέων στό "Ιλιον, ἔκανε πιό ἐντυπωσιακό τό φετινό Πάσχα τῶν 18 κοριτσιῶν ἀπό τή Σερβία καὶ τή Βοσνία, πού, μαζί μέ δύο δασκάλες, πέρασαν στήν Ἐλλάδα 11 ἀξέχαστες μέρες. Ἐδῶ καὶ ἀρκετά χρόνια εὐεργετοῦν ό ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτης καὶ ἡ συνοδεία του ὅχι μόνον Ἐλληνες, ἀλλά καὶ ἄλλους Ὁρθοδόξους (καὶ μή), στό ἐσωτερικό καὶ στό ἔξωτερικό. Η ἀγνή καὶ ἀνιδιοτελής ἀγάπη τους ἀνακουφίζει πάνω ἀπό μία δεκαετία τίς καρδιές πολλῶν ἑκατοντάδων Σέρβων .

Ο λα ἀρχισαν στή δεκαετία τοῦ '90, δταν, μέσω τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης μιᾶς πολιτείας τῆς Σερβίας, ἡ τίμια ἀδελφότης προσκάλεσε γιά πρώτη φορά τά ὁρφανά καὶ τά προσφυγόπουλα νά περάσουν ἐδῶ τήν ἔορτήν τοῦ Πάσχα. Η συνεργασία συνεχίσθηκε μέ φιλοξενίες κάθε Πάσχα στήν Ἀθήνα καὶ κάθε καλοκαίρι στίς κατασκηνώσεις τῆς ἀδελφότητος στήν Πάρο. Τά περισσότερα ἀπό τά κορίτσια αὐτά δέν ἦταν βαπτισμένα καὶ εἴδανε τό φῶς τό ἀληθινόν στήν Παναγία «Ἐκατονταπυλιανή», δπου τούς εἰσήγαγε στήν ἐν Χριστῷ ζωή ό σεβαστός π. Διονύσιος Καλάργυρος. Οι ἐπί σειρά ἐτῶν ἐπισκέψεις τους στήν Ἐλλάδα, δπως καὶ ἡ πνευματική καὶ οἰκονομική ἀρωγή πού τούς προσφερόταν ἐδῶ, βοήθησαν νά ἔπεράσουν τά κορίτσια αὐτά τήν πικρία πού τούς προκάλεσε ό πόλεμος στά ἐδάφη τῆς πρώην Γιουγκοσλαβίας. Ἐχοντας σταθερό καὶ βέβαιο στήριγμα τόν π. Διονύσιο καὶ τίς ἀδελφές τῆς «Ἄγιας Τριάδος», τά κορίτσια μεγάλωσαν καὶ ἔγιναν

καλές κοπέλες, οι όποίες σήμερα ὀλοκληρώνουν τίς σπουδές τους, ἐργάζονται ἢ ἔχουν οἰκογένειες.

Η ἀγάπη δέν γνωρίζει γεωγραφικά σύνορα, δέν τήν σταματοῦν τελωνεῖα, ούτε χρειάζεται βίζες. Η ἀγάπη τοῦ τιμίου γέροντος πέρασε τά στενά κρατικά σύνορα τῆς Σερβίας καὶ βρήκε ἀπήχηση στόν σερβιακό λαό τῆς Βοσνίας, ό δποιος μέσ' στή φλόγα τοῦ πολέμου διψούσε (καί δυστυχῶς ἀκόμη διψᾶ) γιά φιλία, βοήθεια καὶ προστασία. Τά βρήκανε ὅλα αὐτά, καὶ ἀκόμη περισσότερα στό θερμό βλέμμα καὶ χαμόγελο, στή θάλασσα καὶ τόν ἥλιο, στά πλουσιοπάροχα γεύματα καὶ πάμπολλα δῶρα, τά δποια ἀπελάμβαναν τά Σερβάκια τῆς Βοσνίας κάθε φορά πού ἔρχονταν στήν Ἐλλάδα. Αύτό είχε ώς ἀποτέλεσμα τοῦτα τά παιδιά, πού ζήσανε βομβαρδισμούς, διωγμούς, τραυματισμούς, καὶ τῶν δποίων οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς σκοτώθηκαν μπροστά στά μάτια τους, τοῦτα λοιπόν τά παιδιά νά ἀρχίσουν νά χαμογελοῦν, νά τραγουδοῦν, νά παιζούν, νά διώχνουν ἀπό τίς ψυχές τους τήν ξενοφοβία πού τούς ἔσπειραν, μαζί μέ τίς βόμβες, οι «φίλοι» ἀπό τήν Δύση. Καί, τό πιό σπουδαῖο, ἀρχισαν νά πιστεύουν, νά ἐλπίζουν καὶ ν' ἀγαποῦν. Ἐρχόμενα ἐδῶ, καθώς καὶ δεχόμενα μέ ἀνείπωτη χαρά τόν π. Διονύσιο στίς ίδιαιτερες πατρίδες τους, τά παιδιά γνώρισαν τήν Ἐλλάδα καὶ τόν ὀρθόδοξο λαό της, καὶ ἀφοῦ τήν γνώρισαν δέν μπορούσαν παρά νά τήν ἀγαπήσουν μέ δλη τήν ἀγνότητα τῆς τρυφερῆς τους ψυχῆς. Τό μαρτυροῦν τά πολυάριθμα γράμματά τους.

Ο ι καιροί μας είναι δύσκολοι ἀπό κάθε ἀποφη. Γίναμε σκληροί, ἐγωιστές, περιορισμένοι στά στενά ἀτομικά συμφέροντα. Φαίνεται παραμυθένιο τό νά ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἄνθρωποι πού σκέπτονται τόν πόνο καὶ τά βάσανα τῶν συνανθρώπων τους. Καί δμως ὑπάρχουν. Ο,τι γιά κάποιους είναι παραμύθια, γιά ἄλλους είναι παραμυθία. Θά σᾶς τό ποὺν τά παιδιά πού είχαν τήν εύκαιρια νά ἔορτάσουν φέτος τό Πάσχα μαζί μέ τόν π. Διονύσιο Καλάργυρο, τήν ἀδελφότητα καὶ τά παιδιά τῆς «Ἄγιας Τριάδος». Μετά

ἀπό μακρύ ταξίδι πού ξεκίνησε τήν Κυριακή τῶν Βαΐων ἀπό τήν Μπανιαλούκα (Βοσνία), βρέθηκαν 18 κορίτσια καί οἱ δύο δασκάλες τους τήν ἐπομένη ἡμέρα στήν Ἀθήνα. Τά περισσότερα ἀπ' αὐτά γιά πρώτη φορά ταξίδεψαν στό ἔξωτερικό καί ὅλα τούς φαίνονταν καινούργια καί παράξενα. Αὐτή καθ' ἐαυτήν ἡ Ἐβδομάδα τῶν Παθῶν ἀποτελεῖ μεγάλη δοκιμασία γιά ὅλους τούς Χριστιανούς πού θέλουν νά πορευθοῦν, μαζί με τόν Κύριο, πρός τόν Γολγοθᾶ καί τήν Ἀνάσταση, πόσο μᾶλλον γιά παιδιά τοῦ δημοτικοῦ πού δέν γνωρίζουν οὕτε μία λέξη Ἑλληνικά. Ἐν τούτοις, ὅμως, παρακολούθησαν ὅλες τίς ἀκολουθίες.

Φέτος ἡ λαμπρά καί μεγάλη ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ (κατά τό πάτριο ἑορτολόγιο) ἔπεσε τή Μεγάλη Τετάρτη. Μαζί μέ τήν μουσική μπάντα τοῦ Ὁρφανοτροφείου «Ἄγιας Τριάδος» καί τόν π. Διονύσιο πήγανε στή Στυλίδα καί 4-5 Βοσνόπουλα, ὅπου συμμετεῖχαν στήν ἐκεὶ περιφορά τῆς εἰκόνος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἡ ἡμέρα ἦταν ὡραία, τό ταξίδι εὐχάριστο, ἡ ὄργανωση καλή, γι' αὐτό καί τά παιδιά χάρηκαν.

Από τή Μεγάλη Παρασκευή μεγάλωσε αὐτή ἡ παρέα μέ τόν ἐρχομό τῶν 4 Σερβόπουλων ἀπό τήν πρώτη ὁμάδα πού ἀπήλαυσε τής ἐλληνικῆς φιλοξενίας. Ἐμπειρες ώς πρός τά πράγματα ἐδῶ οἱ κοπέλες, βοήθησαν τά κορίτσια νά ντυθοῦν γιά τήν περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου. Βλέποντάς τα θυμήθηκαν καί οἱ ἴδιες τά παιδικά τους χρόνια καί πώς περνοῦσαν τό Πάσχα ἐδῶ. Μέ γεμάτη ἀπό ἀγάπη καί χαρά τήν ψυχή τους ὅλοι μαζί ἔφαλλαν τό «Χριστός Ἄνεστη» τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως καί εἶναι γεγονός ὅτι τά παιδιά προτίμησαν τό ἐλληνικό τροπάριο ἀπό τό σερβικό.

Πιστεύω πώς οἱ περισσότεροι ἀπό ἐσας γνωρίζετε τήν ἀκούραστη -στόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του- ἀφοσίωση τοῦ π. Διονυσίου. Ὅσοι εἴχατε τήν χαρά νά τόν γνωρίσετε ἀπό κοντά, είμαι πεπεισμένη ὅτι καταλάβατε πρός τά ποῦ τείνουν ὅλες οἱ ἐκδρομές, τά ταξίδια, οἱ φιλοξενίες καί οἱ ἐκδηλώσεις πού κάνει τό Ιερό Ἰδρυμα, τοῦ ὅποιον τυγχάνει διευθυντής καί πνευματικός πατήρ. Ὄλος ὁ ἀγώνας τόν ὅποιον διεξάγει ἐδῶ καί 60 χρόνια (ἀπό τότε δηλ. πού τόν

ἔστειλε ὁ Κύριος ἀπό τή μονή τῆς μετανοίας του στόν "Ολυμπο" εῖχε ὡς σκοπό τήν δόξα τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἐκκλησίας Του ἀνά τήν οἰκουμένη. Μέ τέτοια κίνητρα ἄρχισε ὁ σεβάσμιος γέρων, ἄμα τῇ ἐνάρξει τῆς Διακαίησίμου, ἐκδρομές σέ πολλά μέρη τῆς Ἑλλάδος.

ΗΔευτέρα τῆς Διακαίησίμου ἦταν προγραμματισμένη γιά ἐπίσκεψη στό ναό τοῦ Ἅγιου Ιωάννου τοῦ Ρώσου στήν Εύβοια. Παιδικά τραγούδια καί ὡραία τοπία, ἀπό τά δοπία πέρασε αὐτή ἡ χαρούμενη παρέα, κάνανε τό ταξίδι εὐχάριστο καί πιό σύντομο. Ἀφοῦ προσκύνησαν τό ιερό λείφανο τοῦ Ἅγιου καί τίς ἰερές εἰκόνες τοῦ ναοῦ του, τά παιδιά τράβηξαν φωτογραφίες, κάνανε βόλτα, ἀγόρασαν ἐνθύμια καί πήρανε τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Στά 40 περίπου χιλιόμετρα ἀπό τήν Ἀθήνα βρίσκεται ἡ Ι.Μονή Θεογεννήτορος. Οἱ ἀδελφές τῆς Μονῆς δέχθηκαν εὐγενικά τούς μικρούς (καί μεγάλους) ἐκδρομεῖς. Ἐχοντας πάρει τήν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου Αὐλῶνος & Βοιωτίας κ. Ἀγγέλου, τά κορίτσια ἔτρεξαν νά δοῦν τά ἐλάφια πού ζοῦν στό μοναστηριακό κτῆμα.

Τήν ἐπόμενη ἡμέρα ἡ παρέα ἔκανε τόν πρῶτο σταθμό στήν Ι.Μ. Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κοντά στήν Θήβα. Ἡ μικρή ἀδελφότης τῆς μονῆς, πού πάντα μέ χαμόγελο ὑποδέχεται τόν π. Διονύσιο καί τούς συνοδούς του, ἦταν καί αὐτή τή φορά πιστή στήν παράδοσή της. Κεράσανε τά παιδιά ἀυγά, τσουρέκι, γλυκά καί κακά, τούς δείξανε τό μοναστήρι τους, τούς τραγούδησαν καί τά χειροκρότησαν γιά τά σερβικά τραγούδια. Ὁ δρόμος στή συνέχεια ὀδήγησε στήν παραλία Σαράντη, ὅπου οἱ ταξιδιώτες ἔφαγαν σέ μία ταβέρνα κοντά στη θάλασσα, οἱ ἴδιοκτῆτες τῆς ὅποιας ἦταν πολύ εὐγενικοί καί κέρασαν ὅλους παγωτό.

Τόσο σπουδαία γιά τήν ίστορία τῆς Ἑλλάδος ἡ Πελοπόννησος, ἔχει νά δείξει πολλά καί ἀπό τά ἀρχαία προχριστιανικά χρόνια, ἀλλά καί ἀπ' ὅλες τίς ἐποχές τοῦ χριστιανισμοῦ, γι' αὐτό σκέψθηκε ὁ π. Διονύσιος ν' ἀφιερώσει τήν Τετάρτη τῆς Διακαίησίμου σ' αὐτήν. Μετά ἀπό σύντομη στάση στόν Ισθμό τῆς Κορίνθου οἱ ἐκδρομεῖς φθάσαν στό μοναστήρι του Ἅγιου Νικολάου Βαρσῶν. Τό μοναστήρι καταλαμβάνει τήν πλαγιά ἐνός

βουνοῦ κοντά στήν Τρίπολη καί ἡ θέση του προσφέρει στόν ἐπισκέπτη μία μοναδική θέα. Ὁ σπουδαιότερος ὅμως θησαυρός τῆς μονῆς εἶναι τά λείψανα τῶν νεομαρτύρων στό καθολικό της, στό δποιο θαυμάζει ὁ προσκυνητής ὥραιές παλιές τοιχογραφίες.

Εχει ἐν τούτοις ἡ Πελοπόννησος καί ἄλλους πόλους ἔλεως ἔνας ἀπ' αὐτούς εἶναι καί τό ἀρχαῖο θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου. Οἱ φύλακες ἔδειξαν κατανόηση γιά τὴν οἰκονομική κατάσταση τῶν μικρῶν Σερβόπουλων καί τούς ἐπέτρεψαν νά μποῦν δωρεάν. Ὅσα εἶδανε ἐκεῖ μέσα τά παιδιά ἦταν πράγματι ἐντυπωσιακά, ἐπειδή ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχαν τὴν εὐκαιρία νά δοῦν τίς ἀρχαιότητες, γιά τίς δποίες μάθανε κάποια πράγματα στή σχολική ἴστορία.

Θά ἥθελα σέ αὐτό τό σημεῖο νά κάνω μία παρένθεση, γιά νά ἔχουμε δλοι μία πληρέστερη εἰκόνα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι (καί, δόξα τῷ Θεῷ, οὐκ ὀλίγοι) οἱ δποῖοι συνέλαβαν τό φιλανθρωπικό καί φιλόθεο μήνυμα τοῦ π. Διονυσίου καί ἔσπευσαν νά λάβουν μέρος στό ἔργο αὐτό. Στόν σύλλογο «Ἄγιος Μηνᾶς» (παρά τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ στό Κερατσίνι) συνεργάζονται πολλοί τέτοιοι ἄνθρωποι, οἱ δποίοι μαζί μέ τόν πρόεδρο κ. Μιχάλη Τριανταφυλλίδη, ἀπλόχερα παραθέτουν δεῖπνα, προσφέρουν δῶρα, ἀλλά πάνω ἀπ' ὅλα ἐκπέμπουν εἰλικρινή ἀγάπη καί χαρίζουν ἀφευδές χαμόγελο καί ἀγαθή καρδιά. Ὁ ἐν λόγῳ σύλλογος εἶναι πάντοτε στό πλευρό τοῦ π. Διονυσίου καί τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματός του, για συμπαράσταση τοῦ ὀρφανοῦ καί τοῦ πονεμένου, ὅχι μόνο ήθικῶς ἀλλά καί ψυχικῶς. Ὁπως κάθε χρόνο, ἔτσι καί φέτος προσκάλεσαν δ κ. Τριανταφυλλίδης καί οἱ συνεργάτες του τά Σερβόπουλα καί τόν φιλοξενοῦντα αὐτά π. Διονύσιο σέ δεῖπνο παρά τῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ. Τό πρώτο πού τούς προσέφεραν ἦταν ἡ θερμή ὑποδοχή, τήν δποία ἀκολούθησε καί πλουσιοπάροχο γεῦμα. Τά φαγητά ἦταν ὑπέροχα καί ὑπερέβησαν τίς προσδοκίες καί τήν ὅρεξη τῶν παιδιῶν (ἀλλά καί τῶν μεγάλων)

καί ὡς πρός τήν ποικιλία καί ὡς πρός τήν ποσότητα. Λές καί δέν ἔφθανε αὐτό, ἀλλά στή συνέχεια οἱ εὐγενικοί νοικοκυραῖοι μοίρασαν στά παιδιά πάμπολλα δῶρα, οὕτως ὡστε νά μή μπορέσουν αὐτά νά ἐκφράσουν τή μεγάλη τους χαρά - τά μάτια τους ὅμως ἔδιναν τήν πιό ἔμπιστη μαρτυρία. Γιά νά δείξουν τήν εὐγνωμοσύνη τους τά κοριτσάκια, τραγούδησαν μερικά τραγούδια καί δρέψαν τά χειροκροτήματα τῶν μεγάλων. Συνοδευόμενα μέ εὐχές καί χαμόγελα τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου «Ἄγιος Μηνᾶς» ἔφυγαν μέ γεμάτες καρδιές, κοιλίτσες καί χέρια.

Οἱ ἔκδρομές τελειώσανε μέ τήν ἐπίσκεψη στήν Ἰ.Μ. Ζωοδόχου Πηγῆς (Μετόχι τῆς μονῆς Ἀγίας Τριάδος) στόν Ἀγιο Στέφανο τήν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς της. Μετά τήν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας τά κορίτσια κάθισαν γιά λίγο στήν αὐλή τῆς μονῆς ἀπολαμβάνοντας τόν καθαρό ἀέρα καί τά πεῦκα, γιά να γυρίσουν ἔπειτα στό Ἱλιον, καί νά ἔτοιμασθοῦν γιά τό μακρύ ταξίδι, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νά ξεκινήσουν πολύ πρωΐ τήν ἐπομένη ἡμέρα.

Καί οἱ μικροί καί οἱ μεγάλοι γυρίσανε στά σπίτια τους κερδισμένοι ἀπό κάθε ἀποφη. Καί οἱ μέν καί οἱ δέ διαπίστωσαν ὅτι ὁ σκληρός αὐτός κόσμος κρύβει μέσα του ἔναν λιμένα θείας ἀγάπης, ἀπό τόν δποῖο ἀντλοῦν δύναμη γιά να μεγαλώσουν σέ γηησίους χριστιανούς παρ' ὅλες τίς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς. Ξεδίψασαν καί χόρτασαν πνευματικῶς καί ψυχικῶς, βρήκανε πατέρα καί μητέρα στά πρόσωπα τοῦ π. Διονυσίου, τῶν ἀδελφῶν τῆς μονῆς του καί τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου «Ἄγιος Μηνᾶς», βρήκανε ἀδέλφια καί φίλους στά παιδιά τοῦ ὀρφανοτροφείου, ὅπου στεγάσθηκαν κατά τήν διαμονή τους ἐδῶ, καί τό πιό σπουδαῖο, βρήκανε τόν ζῶντα Κύριο μέσ' στίς ἀνθρώπινες καρδιές. Εἴθε νά ἀκολουθήσουμε δλοι μας τό υποδειγματικό ἔργο αὐτῶν τῶν χριστιανῶν, ὅπως μᾶς καταξιώσει δ Κύριος νά γίνουμε δοχεῖα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος!

Εἰρήνη μ.





ΑΓΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η ΠΡΟΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

«Ἐκεῖνο πού ἐνδιαφέρει τόν λαό, πού ἀγνοεῖ πολλά ἀπό ἔκεινα πού ἐμεῖς γνωρίζουμε, εἶναι νά εἴμαστε δμονοοῦντες οἱ ποιμένες του. Ἀλλιῶς θά μᾶς γυρίσει τήν πλάτη, καὶ τότε θά ἀντιληφθοῦμε τό μέγεθος τῆς ζημίας πού ἔχουμε ύποστεῖ... Απαντώντας στίς διάφορες μορφές διά τῆς καταλαγῆς... ὅχι ως ἀπεμπόληση τῶν δικαίων τῆς Ἔκκλησίας μας, ἀλλ’ ως θυσιαστική ἐνέργεια χάριν τῆς Ἔκκλησίας... Ὁχι ως ἀναγκαστική λύση πού μᾶς ἐπιβλήθηκε ἄνωθεν, ἀλλ’ ως ἔκούσια προσφορά μας στόν βωμό τῆς ἐνότητας καὶ τῆς ἀγάπης... Δέν εἴμεθα ἐδῶ γιά νά διαιωνίζουμε τίς ἔριδες, ἀλλά γιά νά ἀναζητοῦμε διεξόδους μέ κοινό γιά δλες τίς πλευρές κόστος καὶ ταπείνωση ὑψοποιό καὶ διδακτική... Ἀναζητοῦμε ἀδελφούς, μέ τούς ὅποίους μποροῦμε νά μοιραστοῦμε γιά τό καλό τῆς Ἔκκλησίας μας τό ἄγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ...»

Τά ἀνωτέρω ἔφερεν ως βασικήν δικαιολογίαν ὁ Νεοημερολογίτης Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος εἰς τήν εἰσήγησίν του τῆς 28ης Μαΐου πρό τῶν συνιεραρχῶν του, διά τήν ὑποχώρησιν εἰς τήν πολύμηνον μέ τό Φανάρι διαμάχην των. Ἄνεξαρτήτως τῶν σκοπιμοτήτων καὶ τῶν διπλωματικῶν ἐλιγμῶν, οἱ ὅποιοι κρύπτονται ὅπισθεν τῆς ὑποχωρήσεως καὶ τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ κ. Χριστόδουλου, τά συνετά λόγια ταῦτα (έστω καὶ ἄν ὁ λέγων εἶναι Οἰκουμενιστής) πρέπει νά ἀποτελέσουν σημεῖον ἀναφορᾶς καὶ ἀφορμή προβληματισμοῦ διά ὅλους τούς γνησίους Ὁρθοδόξους, τούς ἀποτειχισμένους μέν ἐκ τοῦ Οἰκουμενι-

σμοῦ, ἀλλά διηρημένους ἀλλήλοις, καὶ συχνά λησμονοῦντας τό ἰερόν καθῆκον τῆς ὁμονοίας καὶ ἐνότητος, ὑπέρ τῶν ὅποίων - μποροῦμε νά καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ ὅτι - οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς τουλάχιστον ἔδειξαν ύποδειγματικήν μέριμναν καὶ ἐργασίαν καθ’ ὅλα τά τελευταῖα ἔτη, ἔστω καὶ ἄν οἱ καρποί δέν ἥσαν οἱ ποθούμενοι καὶ προσδοκώμενοι.

«ΚΡΕΙΤΤΩΝ ΕΠΑΙΝΕΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, ΕΙΡΗΝΗΣ ΧΩΡΙΖΟΥΣΗΣ ΘΕΟΥ»

Θά ἥτο βεβαίως καιρία παράλειψις νά μή τονίσωμεν ὅτι, συμφώνως μέ τήν ἀνωτέρω ὅρσιν τοῦ Ἅγιου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου («προτιμώτερος ὁ ἐπαινετός πόλεμος ἀπό τήν εἰρήνην πού χωρίζει ἀπό τόν Θεόν»), ἀλλά καὶ σύμπασαν τήν Πατερικήν γραμματείαν, πρέπει νά διασπάται καὶ παύεται ἡ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια, ὅταν αὐτή γίνεται αἰτία χωρισμοῦ ἀπό τόν Θεόν, ὅπως συμβαίνει μέ τούς αἱρετικούς, οἱ ὅποιοι καταντοῦν φευδοδιδάσκαλοι καὶ φευδεπίσκοποι, σχίζοντες τήν Ἔκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, κατά τόν ιε΄ Κανόνα τῆς Ἅγιας Πρωτοδευτέρας Συνόδου. «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἔκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαῖ, φεύγειν τούς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διίστασθαι» (Ἄγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, PG 160, 105)

Μακάρι οἱ Οἰκουμενισταί νά διεφώνουν καὶ ἔχωρίζοντο διά θέματα Πίστεως· ἀλλ’ εἰς ταῦτα συναγωνίζονται ποῖος θά ἐπιτελέσῃ τήν μεγαλυτέραν προδοσίαν, ἐνούμενος καὶ συγχρωτιζόμενος μέ τούς παντός εἰδους ἑτερόφρονας αἱρετικούς, ἀλλοθρήσκους καὶ ἀθέους.

Η ΠΤΩΣΙΣ ΜΙΑΣ ΠΡΩΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ἡ γνωστή Νεοημερολογίτικη ἐφημερίς «Ορθόδοξος Τύπος», μία τέως δυναμική ἔπαλξις ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἔχει ἀπογοητεύσει πολλούς μέ ἀρκετάς τελευταίας ἀντιφατικάς στάσεις της. Ἐνῶ (καθώς ἡ ίδια τονίζει) «ἀλωνίζουν αἱ αἱρέσεις - ἀκα-

θιδήγητος δύο Πιστός λαός» (φ. 1555, σελ.1), γεγονός τό δόποιον ή ίδια ἀποδίδει εἰς τήν ἀκράτητον ἐξέλιξιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀντί νά ἀσχοληθῇ μέ τάς ποικιλωνύμους αἱρέσεις καὶ τάς φευδώνυμους θρησκευτικο-φιλοσοφικάς δργανώσεις καὶ μέ αὐτόν τοῦτον τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀντί νά πολεμήσῃ ὅλους αὐτούς, πολεμᾶ καὶ θίγει κατά καιρούς μέ ἀστηρίκτους προφάσεις τούς ἀποτετειχισμένους ἐκ τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ τέρατος γνησίους Όρθιοδόξους («Παλαιοημερολογίτες»), ἐσχάτως μάλιστα διέθεσε καὶ τάς δυνάμεις του πρός ἔκδοσιν βιβλίου ἐναντίον των! Κατά τά ἄλλα, «ἄλωνίζουν αἱ αἱρέσεις!» Ναί, ἀγαπητοί ἀδελφοί, καὶ «ἄλωνιζαν» καὶ «ἄλωνίζουν» καὶ «θά ἀλωνίζουν», δσον ἐσεῖς οἱ ίδιοι δέν κατανοεῖτε τά γραφόμενά σας! Όσον ἐσεῖς οἱ ίδιοι ως κυρίαν αἰτίαν τούτου του «ἄλωνισμοῦ» καταχρίνετε τόν θεομάχον Οἰκουμενισμόν, ἀλλά ὅμως μένετε ἀκόμη (ῷ τῆς ἀντιφάσεως!) εἰς τήν πανθρησκειακήν-παναιρετικήν Ἐκκλησίαν του! Όταν συνεχίζετε νά ζητᾶτε ἀγιασμόν καὶ εὐλογίαν ἀπό αὐτούς πού ἔχουν καταντήσει νά είναι ἀπό τούς χειρότερους αἱρετικούς καὶ δολιότερους προδότας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἰστορίας! Όταν ἀκόμη, πλέοντες εἰς πελάγη ἀφελότητος καὶ ἡττοπαθείας, περιμένετε ὅτι «κάποτε» ή Ἱεραρχία θά διορθώσῃ τό λάθος τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου (ἥδη ἐπέρασαν 80 ἔτη...) ὅπως γράφει ὁ συμπαθής, ἀλλά ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ τελευτήσας Γέρων Γαβριήλ Διονυσιάτης! Όταν πολεμᾶτε (,) τάς αἱρέσεις, ποιμαινόμενοι ὑπό τῆς μεγίστης τῶν αἱρέσεων, τῆς ἀμνηστευούσης ὅλας τάς ἀλλας αἱρέσεις, ὑπό τοῦ ἀναθεματισμένου Οἰκουμενισμοῦ! Κραυγαλέα, ἐξόφθαλμος ή ἀσυνέπεια καὶ ή ἀνακολουθία. Άν μή τι ἄλλον, σήμερον ἔχουν πλήρως δικαιιωθεῖ οἱ μακάριοι πατέρες μας πού δέν ἡκολούθησαν τόν νεοημερολογιτισμόν, λέγοντες πρό 80 ἔτῶν ὅτι ὅπισθεν αὐτοῦ κρύπτεται ή πρόσδεσις τῆς Όρθιοδοξίας εἰς τό θανατηφόρον ἄρμα τῶν αἱρέσεων, καί ή οὕτως ἀλλοίωσίς της. Ἐδικαιώθησαν πλήρως αἱ ἄγιαι ἐκείναι ἥγετιδαι μορφαί τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος μας, ώς δ πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Κυκλάδων Γερμανός, οἱ ὁποῖοι στεντορείως διεμαρτύροντο καὶ διέβλεπον ὅτι ή ἀλλαγή τοῦ ἡμερολογίου είναι ή ἀρχή ἑνός μεγάλου σχεδίου ἀλώσεως τῆς Όρθιοδοξίας, τό ἐπικινδυ-

νώτατον ρῆγμα, διά τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ ἀγρυπνοῦντες ἐχθροί τῆς Όρθιοδοξίας, ἀργά η γρήγορα, θά εἰσχωρήσουν εἰς αὐτήν. Ἀς σκεφθοῦν πάντα ταῦτα οἱ καλοπροαίρετοι ἀδελφοί μας Νεοημερολογίται τοῦ Ο.Τ. (ἀλλά καὶ οἱ λοιποί), καὶ ἃς συνειδητοποιήσουν τήν ἔκδηλον ἄμβλυνσιν ὅλον καὶ περισσότερον τῶν Όρθιοδόξων ἀντισωμάτων τῆς συνειδήσεώς των, ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς σημείον νά δημοσιεύουν ώς ἀπλάς εἰδήσεις τάς Οἰκουμενιστικάς προδοσίας, ώς π.χ. τήν βράβευσιν τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὑπό τοῦ ἀντορθοδόξου Παπικοῦ ἰδρύματος «πρό ὁριέντε», καὶ τήν συμμετοχήν τοῦ «Ἀμερικῆς» κ. Δημητρίου εἰς τήν πανθρησκευτικήν κηδείαν τοῦ πρώην προέδρου τῆς νέας Βαβυλῶνος Ἀμερικῆς κ. P. Ρέηγκαν! (Ο.Τ. φ.1555, σελ.6) Εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νά μήν «ἄλωνίζουν αἱ αἱρέσεις» μέ τοιούτους θρησκευτικούς ἥγετας;

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΡΘΡΩΝ;

Ἡ ἀνεξάρτητη ἀρχή « Ὁ Συνήγορος τοῦ Πολίτη» ζητεῖ τήν κατάργησιν τοῦ τόσον πολύ συκοφαντημένου μέρους τοῦ 13ου ἄρθρου τοῦ Συντάγματος, ὅτι «ὅ προσηλυτισμός ἀπαγορεύεται». Αἰτία ή καταγγελία στρατιώτου «ἀντιρρησία συνειδήσεως» καὶ ὅπαδοῦ παραθρησκευτικῆς αἱρέσεως, ὁ ὁποῖος παρεμποδίσθη ἀπό τόν προσηλυτισμόν πού ἀσκοῦσε. Τό ἐν λόγῳ ἀπόσπασμα τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ δεκάτου τρίτου Συνταγματικοῦ ἄρθρου ἀποτελεῖ δοκόν εἰς τούς δοφθαλμούς τῶν ἀμετρήτων παραθρησκευτικῶν καὶ φευδοφιλοσοφικῶν σεκτῶν-όργανώσεων-συλλόγων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν κυριολεκτικά κατακλύσει ίδιαιτερα τήν Όρθιοδόξον Ἐλλάδα, μέ τόν προφανῆ σκοπόν τῆς δυναμικῆς ἀπορθοδοξοποιήσεως της, ὑπό τήν προστασίαν οὐκ δλίγων ξένων δυνάμεων, ώς τῆς αἱρετομαμμῆς Ἀμερικῆς. Πρέπει δέ νά γνωρίζομεν ὅτι, κατόπιν προσφυγῆς ἐν Ἑλλάδι Προτεσταντῶν Πεντηκοστιανῶν διά παρομοίους λόγους εἰς τό Εύρωπαϊκόν Δικαστήριον ὀνθρωπίνων Δικαιιωμάτων, τό Δικαστήριον ἀπεφάνθη πρό δλίγων ἔτῶν ὅτι «οἱ διατάξεις περί προσηλυτισμοῦ, οἱ ὁποῖες

Ισχύουν στήν ‘Ελλάδα, είναι άπολύτως νόμιμες, είναι άπολύτως έφαρμοστέες’. (βλ. σχετικόν σπουδαῖον ἄρθρον εἰς περιοδικόν «Διάλογος» φ.35, σελ.16) “Ωστε καί ή σχετική Συνταγματική διάταξις ἐπεκυρώθη δριστικά. Ἐπειδὴ δέ ὅντως πολλοὶ εἴναι οἱ παρενοχλοῦντες αἱρετικοί καί φευδοφιλόσοφοι, μέχρι καί διά ἔξορμήσεων εἰς οἰκίας, ἃς γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς ἀμεσοὶ τρόποι ἀμύνης κατ’ αὐτῶν: α) ή ἀπλή καταγραφή τοῦ γεγονότος εἰς τά βιβλία καθημερινῶν συμβάντων τῆς Ἀστυνομίας, β) ή κατάθεσις κανονικῆς μηνύσεως καί γ) ή ὑποβολή αὐτεπαγγέλτου ποινικῆς διώξεως, δηλαδή ή καταγγελία τοῦ γεγονότος εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καί ἀπό ὁποιονδήποτε τρίτο, ὅποτε ή ἵδια ή Ἀστυνομία ἀναλαμβάνει πλέον τὴν δίωξιν τῶν ἀνόμων προσηλυτιστῶν, ἀφοῦ ὁ προσηλυτισμός διώκεται ὡς ἔγκλημα αὐτεπαγγέλτως. Σημειωτέον δέ ὅτι πολλάκις οἱ ἵδιοι προσηλυτισταί προβαίνουν εἰς μήγυνσιν ὅσων τούς πολεμοῦν (εἴτε ρασοφόρων, εἴτε ἀπλῶν Λαϊκῶν) πρός ἐκφοβισμόν τους, πλήν τάς περισσοτέρας φοράς τάς ἀποσύρουν, οὐδέποτε ὡδήγησαν δέ εἰς καταδίκην τῶν ἀντιπάλων τῶν προσηλυτιστῶν. Ἄλλωστε πολλά Εύρωπαικά κράτη πολεμοῦν δυναμικά τάς σχετικάς ὀργανώσεις, μέ κλασσικό παράδειγμα τὴν Γαλλίαν, ή ὅποια - παρά τὸν διακηρυσσόμενον φιλελευθερισμόν της καὶ τὸ «Λαϊκόν Κράτος» της - ἔχει κηρύξει δικαστικῶς παρανόμους ὀργανώσεις ὡς τὴν Σαιεντολογίαν!

ΕΠΟΧΙΑΚΑΙ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ

Οὐδείς ἀγνοεῖ ὅτι διερχόμεθα ἡμέρας ἀποκαλυπτικάς, κατά τάς ὅποιας ὁ ἀνθρώπος τῆς ἀνομίας τῆς «νέας ἐποχῆς» ἀποβάλλει πᾶσαν αἰδώ καὶ κάθε συστολήν ἡθικήν καὶ πνευματικήν. Ὅπου ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός ἐπεκράτησεν, ἔκει ἀνεπτύχθη ἀγιασμός, σωφροσύνη καὶ φρόνησις πρός ὥφελος συμπάσης τῆς κοινωνίας. Τώρα πού ἐπελαύνει ἡ «νέα ἐποχή» ἐπί ἀμφισβητήσει καὶ ἀνατροπῇ κάθε παλαιᾶς τάξεως καὶ ἀξίας, σταδιακά ὅλον καὶ περισσότερον ἐπικρατεῖ ἀσωτεία, γενικῇ ἀποχαλίνωσις καὶ αἰσχρότης. Τοῦτο εἰδικά γενικεύεται εἰς τοὺς θερμοτέρους μῆνας τοῦ χρόνου, ὅταν καὶ ὁ

τουρισμός τῶν ἔθνῶν, τῶν ὄντων μακράν τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, μεταμορφώνει δυσειδῶς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ’ ὁ συνεπής Ὁρθόδοξος Χριστιανός προσπαθεῖ εἰς πάντα καιρόν διά μετανοίας, νήψεως καὶ προσευχῆς νά φανῇ ἀντάξιος τῆς πολυτίμου κλήσεώς του, ὡς «τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιαῖς καὶ διεστραμμένης, ἐν οἷς φαίνεσθε ὡς φωστήρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες». (Φιλιπ. β',15) Διέλθωμεν λοιπόν καὶ τάς θερινάς ἡμέρας, τάς ὅποιας ἔχάρισεν ὁ πανάγαθος Θεός οὐχί πρός ἀμαρτίαν, ἀλλά πρός σωτηρίαν, ἀνακαλοῦντες διαρκῶς ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν τούς λόγους τοῦ σοφοῦ Ἀποστόλου: «Πορνεία δέ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία ἡ πλεονεξία μηδέ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἀγίοις· καὶ αἰσχρότης ἡ μωρολογία καὶ εὐτραπελία, τά οὐκ ἀνήκοντα, ἀλλά μᾶλλον εὐχάριστα. Τοῦτο γάρ ἐστέ γινώσκοντες, ὅτι πᾶς πόρος ἡ ἀκάθαρτος ἡ πλεονέκτης, ὃς ἐστιν εἰδωλολάτρης, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. Μηδείς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις· διά ταῦτα γάρ ἔρχεται ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐπί τούς υἱούς τῆς ἀπειθείας. Μή οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν. Ἡτε γάρ ποτέ σκότος, νῦν δέ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε... δοκιμάζοντες τί ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καί μή συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δέ καὶ ἐλέγχετε... Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μή ὡς ἀσοφοί, ἀλλ’ ὡς σοφοί, ἔξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσιν.» (Ἐφεσ. ε', 1-20)

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΦΡΕΝΑΠΑΤΗ

«Ἄρτον καὶ θεάματα» ἔδιναν οἱ Ρωμαῖοι Αὐτοκράτορες εἰς τόν λαόν διά νά τόν ἀποκοιμίσουν καὶ παραπλανήσουν. «Ἄρτον καὶ θεάματα», τὴν παλαιάν ταύτην δικτατορικήν συνταγήν, προσφέρουν ἀπλόχερα καὶ οἱ νέοι ἡγέτες τῶν ἔθνων. Καί ή ταλαίπωρος Ἑλλάς - μέ τούς Ἑλληνας πού φαίνεται ὅτι ἔχουν ἀλλοτριωθεῖ πλέον καὶ μεταβληθεῖ ἀπό σωφρονες καὶ συνετοί εἰς κενούς καὶ ἀνοήτους πανηγυριστάς, συμπλέοντας μέ τό γενικόν οἰκουμενιστικόν κλῖμα - τό μόνον πού σκέπτεται καὶ σχεδιάζει εἴναι οἱ Ὀλυμπιακοί ἀγῶνες, εἰς στιγμάς ὅπου πωλεῖται εἰς τιμῆν



εύκαιρίας εις Βρυξέλλας ή ἐθνική μας ἀκεραιότης, ἀνεξαρτησία καί αὐτοδιάθεσις. Τό δῆθεν παγκόσμιο πανηγύρι τοῦ ἀθλητισμοῦ ἔχει πρό πολλοῦ καταντήσει βωμός εἰδωλολατρίας, αἰσχροκερδείας, ἀνεντιμότητος, ἀσωτείας καί ἐκφυλισμοῦ, καί συνεπῶς, οὐδεμίαν ἀνάμειξιν ἐπιτρέπεται νά ἔχῃ ὁ Πιστός. Δι' αὐτό ἀλλωστε καί πλεῖστοι παράγοντες τῶν Νεοημερολογιτῶν διεμαρτυρήθησαν ἔντονα - ἀνευ ἀντικρίσματος βέβαια - εἰς τὴν ἡγεσίαν τους, ἥ δποιά ποικιλοτρόπως ἦλθεν ἀρωγός εἰς τὰ τῆς Ὀλυμπιάδος. Τοῦτο καί μόνον ἄς σκεφθῇ κάποιος: εἰς μίαν ἐποχὴν ὅπου οὕτως ἥ ἀλλως τὸ φιλόσαρκον πῦρ κατακαίει τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν τοῦ κόσμου, καί μόνον ἥ ἀπαράδεκτος ἀμφίεσις τῶν σχεδόν γυμνῶν ἀθλητριῶν πού ἐπιδίδονται εἰς διαφόρους ἀγῶνας ἐνώπιον ἀμετρήτου πλήθους ἀνθρώπων, καί τοῦτο μόνον ἀρκεῖ διά νά ρίψῃ ἄφθονον ἔλαιον εἰς τὴν φλογιζομένην ταύτην πυράν, διό καί ἀρκεῖ

διά νά ἀποτελέσῃ λόγον παντοειδοῦς ἀπομακρύνσεως τοῦ συνειδητοῦ Ὁρθοδόξου ἀπό τό διδασκαλεῖον τοῦτο τῆς ἀμαρτίας, ὡς θά ἔλεγε καί ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος.

ΝΕΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ

Τοῦ παρόντος τεύχους εύρισκομένου ἥδη εἰς τό τελευταῖον στάδιον τῆς ἐκτυπώσεως, εύρισκετο ἐν ἐξελίξει ἥ νέα ἐπίσκεψις τοῦ Πατριάρχου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κ. Βαρθολομαίου εἰς τὸν αἱρεσιάρχην Πάπαν, ὅπου νέαι συμπροσευχαί, συλλειτουργίαι καί ἐνυπόγραφαι συμφωνίαι ἔχουν προγραμματισθεῖ πρός ἐκτέλεσιν. Ἡ δέουσα ἐνημέρωσις καί κριτική θά δημοσιευθεῖ εἰς τό ἐπόμενον τεῦχος ὑπό τῆς γρηγορούσης συντάξεως τοῦ «Ὁρθοδόξου Πατερικοῦ Σαλπίσματος».



Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καί πάσης Ελλάδος κ.κ. Μακάριος μετά τοῦ πολιοῦ Αρχιμανδρίτου Γέροντος π. Νεκταρίου Βορινιώτη τοῦ ὅποιου ἥ προσφάτως κλονισθῆσα ὑγεία τὸν ἡνάγκασε νά ἀποσυρθεῖ ἐκ τῶν ἐφημεριακῶν του καθηκόντων, οὐδώλως ὅμως ἐκ τῶν ἱερατικῶν τοιούτων. Ο π. Νεκτάριος παραμένει ἐν ἐνεργείᾳ κληρικός τῆς ἀγιωτάτης Αρχιεπισκοπῆς Αθηνῶν, ἵερουργῶν καί κηρύσσων τὸν θείον λόγον εἰς τοὺς ἱερούς ναούς τῆς ἱερᾶς Αρχιεπισκοπῆς Αθηνῶν κατόπιν τῆς πρός τοῦτο εὐλογίας τοῦ Μακαριώτατου Αρχιεπισκόπου Αθηνῶν κ.κ. Μακαρίου.

Πρός τούς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους, τά ἐκκλησιαστικά συμβούλια
καὶ τόν φιλόχριστον λαόν τῆς Ἅγιων Αἰγαίων Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα !

Χάρις ὑμῖν καὶ ἔλεος παρά Πατρός, Γενοῦ καὶ Πνεύματος Ἅγίου, παρ' ἡμῶν δέ πατρικαὶ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης εἶησαν μετά πάντων ἡμῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ χρηστότης τῶν ἀνθρώπων φανερώνεται καὶ μέ τήν οἰκοδομήν Ἱερῶν Ναῶν, τούς ὁποίους οἱ ἀνθρωποὶ ἀνέκαθεν ἀνεγείρουν καὶ ἀφιερώνουν εἰς τήν λατρείαν καὶ τήν τιμήν τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ τῶν Ἅγίων Αὐτοῦ.

Ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ χρηστότης ἀφ' ἐνός τοῦ εὐλαβεστάτου Πρεσβυτέρου π. Δημητρίου Ζέρβα, ἀφ' ἑτέρου τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν τοῦ Πεταλλιδίου Μεσσηνίας, πρό τινων ἐτῶν ἐθεμελίωσεν τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἅγίας ἐνδόξου Θεοπρομήτορος Ἀννης εἰς τήν ἴδιαιτέραν αὐτῶν πατρίδαν. Διά τόν Ἱερόν Ναόν αὐτόν, τόσον ὁ εὐλαβεστατος π. Δημήτριος, ὅσον καὶ τό μικρόν ποιμνιόν του, ἔχουν προσφέρει μέ τὸν ἰλαρότητα καὶ χαράν μέγα μέρος ἐκ τῶν πενιχρῶν δυνάμεών των, ὥστε ὁ Ναός νά πλησιάζει ἡδη εἰς τό τέλος του.

Εἶναι ἀνάγκη ὅμως προκειμένου νά ἀποπερατωθῇ ὁ Ἱερός Ναός, νά καταβληθῇ ἐκ μέρους ὅλων μας μία μικρά προσπάθεια, ὥστε εἰς σύντομον χρονικόν διάστημα νά τελεσθοῦν τά ἐγκαίνια αὐτοῦ καὶ να παραδοθῇ εἰς τήν θείαν Λατρείαν, ὥστε νά ἐκκλησιάζεται ἐντός αὐτοῦ τό εὐλαβεστατον ποιμνιον τοῦ π. Δημητρίου.

Προτρέπομεν λοιπόν ὑμᾶς, μέ ὅλην τήν δύναμιν τῆς πατερικῆς ἡμῶν ἀγάπης, ὅπως ὀνοίξετε τούς θησαυρούς τῆς εὐσέβειας ὑμῶν καὶ δείξετε τά βάθη τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης σας καὶ τῆς εὐλαβείας πρός τόν Θεόν προσφέροντες τό κατά δύναμιν, διά νά ἀποπερατωθῇ ὁ Ἱερός τοῦτος Ναός. Νά είστε δέ βέβαιοι δτι ὁ Πανάγαθος Θεός θά σᾶς εὐλογήσῃ καὶ πλούσια θά ἀνταποδώσῃ ὑμῖν τό ἀνταπόδομα αὐτοῦ. Αὐτός εὐλογεῖ, ἀγιάζει καὶ πληθύνει τά ἀγαθά «τῶν ἀγαπώντων τήν εὐπρέπειαν τοῦ Οἴκου Αὐτοῦ».

Τήν εὐλογίαν καὶ τήν ἀγάπην τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, διεύθυνσιν δέ τήν προστασίαν καὶ τήν θαυματουργικήν δύναμιν τῆς Ἅγίας καὶ ἐνδόξου Θεοπρομήτορος Ἀννης ἐπικαλούμενοι ἐπί πάντας ὑμᾶς, καταστέφομεν μέ εὐλογίας καὶ εὐχάς πατρικάς τάς κεφαλάς καὶ τά ἔργα ὑμῶν.

Διατελοῦμεν ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ διάπυρος πρός Κύριον Εὐχέτης,

ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† ὁ Ἄθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι, δύνανται νά ἀποστείλλουν τήν συνδρομή των εἰς τήν διεύθυνσιν.

Ἴερέαν π. Δημήτριον Ζέρβαν - Πεταλίδιον, Μεσσηνίας, Τ.Κ.24005,

ἢ νά ἐπικοινωνήσουν μέ τόν π. Δημήτριον εἰς τό τηλέφωνον 2722031531.





Εν τοιστούτοις τῷ Ναῷ καὶ τοβοδιάλων
καὶ τῇ Εικόνῃ ποὺ διπλῶς πομπακούμενοις ἐκ
καποδίστρου κράζοντες κορδιάς δύτοις παίσταις πού
αὐτοῖς θίουσι, ἐπαρθίας καὶ θράσης, σφαγῆν
μανίαν τοῦ καὶ ἀνθρώπων δούτου, τοῦτο μέτρον, πάντα
τῇ κακών αριστοκρατεῖσα, συντομούσα καὶ οὕτω.



«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.